

Copyrighted Material

SEAL

OPERATION RED WINGS AND THE LIFE OF LT. MICHAEL P. MURPHY, USN

OF HONOR

GARY WILLIAMS

Copyrighted Material

ELŐSZÓ

Anégy Navy SEAL-ből, akiket a 2005. júniusi borzalmas napon kizraktak a Hindukus hegységben, az afganisztáni Kunár tartományban, személyesen ismertem hármat: Matt Axelsont, Marcus Luttrellt és Danny Dietz-et. Az egyetlen SEAL, akit nem ismertem, Michael Murphy volt. Most már, hála Gary Williams kitűnő leírásának Michael Murphy-ről, mindet ismerem.

Noha korábban nem ismertem Michaelt, úgy érzem, Gary értékelése erről a SEAL vezetőről igaznak hangzik. Nagyon hasonlít Tom Norris-hoz és Bob Kerry-hez, a SEAL tisztekhez, akiket jól ismerek, és akik mindketten Becsület Érem tulajdonosok. Norris és Kerrey mindketten szerények, befelé fordulók és fizikailag átlagosak. Mindketten kínlódtak a SEAL kiképzésen, és a SEAL csapatokban komolyan vették a kötelességeiket. Mindketten olyan családból és közösségből származnak, amelyek erős személyes felelősségérzettel nevelték ezeket a leendő hősoket. És Tom Norris és Bob Kerrey mindketten szerények a harctéri teljesítményük fényében, szinte a kínosságig, és a dicséretet mindig azokra hárítják, akik velük szolgáltak. Ha élne, szerintem Michael Murphy is ilyen lenne.

Michael Murphy ugyanúgy osztozik a kötelessége és SEAL testvérei iránti önzetlen elkötelezettség tulajdonságában, mint két másik „Mike”, akiket Becsület Éremmel tüntettek ki. Mike Thornton és Mike Monsoor egyaránt kockára tettek mindent a halálos harcban, hogy a csapattársaik segítségére siessenek. Mike Monsoor az életét is odaadta, hogy másoknak esélyük legyen élni.

William Holden szavaival *A Toko-Ri hídjai* című film zárójelenetében: „Hol találunk ilyen embereket?” Carl Sandburg, a nagy amerikai költő egyszer azt mondta: „A bátorság ajándék. Amíg el nem érkezik a próbatételének az ideje, senki sem tudhatja biztosan, hogy rendelkezik-e vele.”

Amikor az *Elit alakulat*ból ismert Dick Winters őrnagytól megkérdezte az unokája, hogy hős volt-e, így válaszolt: „Nem, de hősok társaságában szolgáltam.” Ismerek néhány hőst, kezdve a generációmtól, akik Vietnamban harcoltunk, a ma terepen lévő különleges harcosok jelenlegi generációjáig. Különböző iskolázottsági háttérrel és fizikai adottságokkal rendelkeznek;

nincs prototípus és közös jellemző. Mint William Holden karaktere a filmben, gyakran eltöprengök, hogy tényleg hol találunk ilyen embereket. A SEAL kiképzés, ami olyan jól van dokumentálva ebben a műben, csiszolhat egy hős karakterén. Azonban nem hősnek képzik az embereket, a SEAL kiképzés nem is olyan embereket választ ki, akik hőstettekre hajlamosak. Úgy hiszem, hogy azok, akik ilyen bátor tetteket hajtanak végre, hajlamosak voltak rá már jóval azelőtt, hogy katonai szolgálatba léptek vagy egyenruhát öltöttek. Ami Carl Sandberget illeti, szerintem a legbátrabb harcosainknak a családjuk és a szerepmoelljeik adták a bátorság ajándékát, és a kiterjedt közösség segített felnevelni őket. A katonaságunk, és különösen a SEAL csapatok, egyszerűen meg vannak áldva fiatalemberekkel, akik olyan környezetben nevelkedtek, amely hangsúlyozta a Haditengerészlet alapértelmeit, úgymint Becsület, Bátorság és Elkötelezettség.

A harci vezető két sokszor kölcsönösen egymást kizáró kötelesség között egyensúlyozva él és néha hal: végre kell hajtania a feladatát és vigyáznia kell az embereire. Sok mindent írtak a Vörös Szárnyak hadműveletről, és talán sosem tudjuk meg, pontosan mi történt azokban a hegyekben azon a végzetes napon. De egyet tudunk: Mike Murphy megtett mindent, ami hatalmában állt, hogy végrehajtsa a feladatát. Amikor az lehetlenné vált, megtett mindent, ami hatalmában állt, hogy vigyázzon az embereire. A lehetetlen esélyekkel szemben, és halálosan megsebesülve, az elesése pillanatáig harcolt és vezetett. Azok, akik értesültünk Michael Murphy-nek azokban az utolsó rettenetes órákban tanúsított bátorságáról, álmélkodunk az ilyen hősiességen. A Murphy család és a New York-i Patchogue kis közössége számára, az elképzelhetetlen gyász mellett, egyszerűen egy volt közülük, aki tette a kötelességét azon a módon, ami összhangban állt azzal, ahogy nevelkedett.

– DICK COUCH
45-ÖS SEAL (BUD/S) OSZTÁLY
UDT 22/EGYES SEAL CSAPAT

BEVEZETŐ

Egy tekintélyes egyetem igen sikeres diplomása, aki jogi egyetemre nyert felvételt, miért mond le a jövedelmező jogi pályáról? Mi veszt rá egy huszonkét éves egyetemi diplomást, hogy életmentőként és víz- gáz- és fűtésszerelő segédjeként dolgozzon, miközben egy lehetőségre vár, ami talán soha nem valósul meg? Hogyan dönt úgy valaki, hogy nem vesz tudomást szerető szülei tanácsáról és kitűz egy pályát, ami olyan megérőltető, hogy 1%-nál kevesebben járnak sikerrel? Ki jelentkezik önként arra, hogy hónapokig tartó fizikai és mentális fájdalomnak és gyötetésnek tegye ki magát egy olyan beosztásért, amit csak kevesen érnek el? Mi a forrása annak a belső erőnek és lelki bátorságnak, ami azt mondja: „Inkább meghalok, de nem adom fel”? Miért lépne valaki szándékosan a golyózaporba?

Noha soha nem volt alkalmam találkozni Michael Patrick Murphy-vel, az elmúlt hónapokban egy élet kiváltsága volt megismerni őt a szülein, a családján, a rokonain, a barátain, a csapattársain és ismerősein keresztül, akik a fiatalembert „Murph”-ként vagy „Mikey”-ként ismerték.

Amikor ez a projekt elkezdődött 2008 márciusában, úgy hittem, és ma még inkább úgy hiszem, hogy lenyűgöző története egy amerikai fiúnak egy New York-i, Long Island-i kisvárosból, aki az ismeretlenségből kiemelkedve az ország egyik legjobban tisztelt hőse lett, akinek tetteit már megörökítették az emlékezetnek a hazánk Hősök Csarnokában. A világ az afganisztáni Hindukus hegységben 2005. június 28-án végrehajtott legendás tetteiről ismerte meg Michael P. Murphy sorhajóhadnagyot, amelynek eredményeként 2007. október 22-én George W. Bush elnök posztumusz Becsület Éremmel tüntette ki.

Azonban sokkal többről szól a története. Ezen a két napon a világ értesült róla, hogy a családja és a barátai milyenek ismerték huszonkilenc évig: hogy Michael Patrick Murphy átlagos ember volt, rendkívüli kötelességtudattal, felelősségérzettel és erkölcsi tisztasággal. Ez az erkölcsi tisztaság és kötelességtudat az istenfélő szülőkből gyökerezett, akik elhintették benne a nagyság magvát, ami garantálta számára a bölcsességet és erőt, hogy válaszoljon a felhívásra, amit kevesek kapnak.

Ez a szolgálatba hívás volt az, ami arra készítette, hogy tanuljon, dolgozzon és felkészítse magát arra a pillanatra, amikor a jellem a körülménnyel találkozik a jó és gonosz örök küzdelmében, a világ legfélelmetesebb terepén. Míg néhányan azt mondhatják, hogy Michael olyan út járása mellett döntött, amit elkerülhetett volna, szerintem nem kerülhette el a választott útját, csak ha megtagadja az erkölcsi tisztasága és bátorsága forrását. A történelem bővelkedik olyan ritka személyekben, akik hajlandóak meghozni a végső áldozatot.

A Wheaton Egyetem tantermébe ezeket a szavakat írták: „Nem bolond, ki feladja azt, amit nem tarthat meg, hogy elnyerje azt, amit nem veszíthet el.” A modern kultúránk győzelem iránti rögeszméje és a felfordulás retorikája ellenére Michael Murphy ifjú élete eltékozolt, vagy tudott és megértett valamit, amit még nem ismertünk fel? Itt az igazi történet. Őszintén remélem, hogy a próbálkozásom eleget tesz egy hűen megválaszolt felhívásnak, egy helyesen megtartott kötelességnek és egy túlságosan is rövid, de nagyon jól élt életnek. Michael Patrick Murphy nyilvánvalóan felismerte. Önként feladta a földi életét, amit nem tarthatott meg, az örök életért, amit nem veszíthet el – olyan bölcsességről tanúskodva, amit nem sokan érnek el.

ELSŐ FEJEZET

A kopogás az ajtón

Szinte láthatod kifolyni a vért a testükből és a padlóra esni a szívüket. Nem annyira a vér, mint a lelkiük. Valami elszorul. Soha nem láttam ilyet, csak amikor valaki meghal. És sok halált láttam.

— STEVE BECK ÖRNAGY, családsegítő ügyeletes tiszt
Egyesült Államok Tengerészgyalogsága

2005. június 28., kedd, Kunár tartomány, Afganisztán

AVörös Szárnyak hadművelet első szakasza csak néhány órája tartott, amikor dél felé járt. (Megjegyzés: Vörös Szárnyként is utalnak a hadműveletre, de a hivatalos katonai neve Vörös Szárnyak.) Magasan az afganisztáni Kunár tartomány csipkézett Hindukus régiójában Michael Murphy sorhajóhadnagy és a Tízese SEAL Csapat három másik tagja reggelt egy falu éber figyelmével töltötték, amely Aszadabadtól nyugatra terült el, a Korengal völgyben – a tálib és al-Kaida tevékenység melegágyában. Ahmad Shah molla rejtékhelyeként is ismert volt, egy tálib harcosának, aki nagyobb elismerésre vágyott, és aki a Hegyi Tigrisekként ismert felkelőcsoport vezetője volt. Az irányítása alatt számos veszteséget okoztak a körzetben tevékenykedő amerikai erőknek. A legújabb hírszerzési jelentések megerősítették, hogy körülbelül kétszáz militáns volt a völgyben készen állva harcolni Shah irányítása alatt. Murphy és csapattársai – Matthew Axelson másodosztályú altiszt, Danny Dietz másodosztályú altiszt és Marcus Luttrell másodosztályú altiszt – világos parancsot kaptak: megfigyelni a települést, hogy megerősítsék Shah tartózkodási helyét, aztán sebészi csapatot hívni a semlegesítésére. A dolgok azonban nagyon gyorsan kezdtek rosszra fordulni. Dél körül három kecskepásztor botlott a csapat álcázott állásába. Gyorsan elfogták őket, de a jelenlétük dilemmát eredményezett Murphy és a többiek számára, akiknek korlátozott lehetőségeik voltak. Megölik a kecskepásztorokat és leleplezik a bevetést, vagy elengedik őket

és remélik, hogy nem árulják el az állásukat. Úgy döntöttek, elengedik őket, aztán elhagyták az állást és folytatták a bevetést.

Egy órával később AK-47-esek döngése és rakéta páncéltörő gránátok (RPG) süvítése tört ki a hegyoldalon. A Tízese SEAL Csapat emberei támadás alatt álltak.

2005. június 28., kedd, Patchogue, New York

A világ túloldalán Michael anyja, Maureen Murphy a Long Island-i otthonában aludt, amikor a csata megkezdődött. Június 28-án reggel rosszul ébredt, telefonált a helyi ingatlan-nyilvántartó társaságba, ahol könyvelőként dolgozott, és betegszabadságot vett ki aznapra. Habár általában nem sokat nézett tévét, jóleső kikapcsolódásnak találta a kinti forgalom erős zajában és a júniusi párás nap forróságában. Délutánra elkezdtek a sajtón keresztül csordogálni az első jelentések, hogy amerikai katonák erős, heves tűzharcba kerültek egy távoli afganisztáni hegyen. Kevés konkrétum volt ismert, de széles körben jelentették, hogy lelőttek egy helikoptert, miközben megpróbálta kimenteni a földön lévő bekerített katonákat. Habár a sztori felkeltette Maureen figyelmét, azt mondogatta magának: „Á, nem lehet”, amikor a fia érintettsége jutott eszébe. Ez érthető volt, mivel nem tudta, hogy Michael Afganisztánban volt. Nem volt vele egyedül. Akinek nem kellett tudnia a műveletről, az nem tudhatta, hol volt.

Michael apja, Dan Murphy számára ez csak egy újabb nap volt. A szellemileg fárasztó munkanap után az ötvennyolc éves kitüntetett és részben rokkant vietnami veterán, ügyész, és egykori Suffolk megyei államügyész alig várta az estét a menyasszonyával, Karennel, annak lányával, Kristennel és John Murphy-vel, Michael tizennyolc éves öccsével. Miközben úton voltak a Broadway-en lévő Lunt-Fontanne színházba a *Szépség és a szörnyeteg* esti előadására, nem nyugtalanodott az aznapi hírek miatt. Úgy hitte, Michael Irakban volt.

2005. június 29., szerda, Long Island, New York

Egy nap pihenés után Maureen visszatért a munkába. Szinte attól a pillanattól, hogy 08.00 körül megérkezett az irodába, a munkatársai nyugtalanul kérdezték, hogy hallotta-e a híreket az amerikai katonákról, akik erős tűzbe kerültek Afganisztánban. De hozzájuk hasonlóan ő is csak annyit tudott, amit az előző napi hírekben hallott. A nap folyamán azonban egyre több részlet látott napvilágot. A sajtóorgánumok megerősítették, hogy ismeretlen számú SEAL-t öltek meg, és hogy az őket elérni próbáló mentőhelikoptert lelőtték, a fedélzetén mind a tizenhatan életüket veszítették. Maureen később elismerte, hogy minden leadott jelentéssel erősödött a Michael iránti

aggodalma, és az irodában mindenki a hírekre figyelt. Miközben a jószándékú és aggódó barátok és munkatársak folyamatosan felhívták a figyelmét a kibontakozó afganisztáni eseményre, próbált a feladataira koncentrálni, de a próbálkozását szinte lehetetlenné tették az egyre szaporodó hívások és a jelentések a helyi és országos hírszolgálatokon.

Aznap kora délután Dan eseteket nézett át az irodájában, ahol Peter Fox Cohalan, az állami legfelsőbb bíróság bírójának vezető jogi asszisztense volt. Munkába merülve és televíziótól távol nem volt tudomása a harc új részleteiről, amik kezdtek napvilágot látni. A gondolatai mégis többször elkalandoztak az idősebb fia, Michael felé. Rendíthetetlenül hitte, hogy Irakban volt, a fénykép alapján, amit Michaeltól kapott apák napján e-mailben. Michael és csapata világos színű sivatagi gyakorlót viseltek, mindegyik a fegyverét fogta. Michael a jellegzetes Oakley napszemüvegét és nagy, digitális, króm-fekete óráját hordta. „Biztos, hogy Irak” – mondta magában.

John sem ismerte a kibontakozó történet új részleteit. A délutánt Karennel és lányával, Kristennel töltötte a Holtsville városi uszodában. Miközben a napon ült és körülnézett, látta az életmentőket az állásaikban, és rettegő érzés lett úrrá rajta, ahogy a bátyjára, Michaelre és biztonságára gondolt. Az érzés erős volt néhány percig, és bár fokozatosan enyhült, teljesen sosem múlt el. Mivel soha nem tapasztalt ilyesmit, kényelmetlenül érezte magát a nap további részében.

Mint Maureen, Michael jegyese, Heather Duggan is minden eltelt perccel egyre jobban aggódott és a hírekre tapadt. Amikor hallotta a jelentéseket egy balesetről, amiben SEAL-ek voltak érintettek az afganisztáni hegyekben, felhívta a Haditengerészeti Különleges Hadviselési Parancsnokságot (NAVSPECWARCOM) a kaliforniai Coronadóban. Michael adta meg a számot, hogy hívja fel, ha valami történne vele. Több hívás és ismételt kérések után sem kapott információt, mivel nem szerepelt a listán, mint legközelebbi hozzátartozó vagy házastárs. Heather csalódottan és dühösen letette. Ha közvetlen családtag lett volna, amikor telefonált, a legrosszabb félelmei megerősítést nyerhettek volna.

Miközben Heather telefonon kért információt Michaellel kapcsolatban, a Haditengerészet már megállapította az összecsapás kimenetelét és előkészületeket tett, hogy kapcsolatba lépjen az elesett és eltűnt SEAL-ek családtagjaival. Délután közepe felé Jeff Windenhofer sorhajóhadnagy gondolataiba mélyedve sétált Manhattan központjában, amikor megszólalt a mobiltelefonja. A Haditengerészet Északkeleti Regionális Családsegítő Hivatalától hívták, a connecticuti Grotonban lévő Groton Haditengerészeti Tengeralattjáró Bázisról, hogy tájékoztassák, egy „veszteség hívás”-t kapott. Widenhofert tájékoztatták, hogy Michael P. Murphy sorhajóhadnagy és a Tízese SEAL Csapat tagjai eltűntek, miután leszállásba kerültek, miközben felderítő bevetést hajtottak végre az afganisztáni hegyekben. Ráadásul egy mentőhelikoptert, benne a Hadsereg nyolc Night Stalkers katonájával és a Haditengeré-

szet nyolc SEAL-jével lelőtték, és a fedélzetén lévők feltehetőleg mind meghaltak.

Widenhofert, aki az Egyesült Államok Haditengerészeti Akadémiáján diplomázott és három közel-keleti kitelepülés veteránja volt, 2005 júniusában a Haditengerészeti Tudományi Hivatalhoz vezényelték, az Egyesült Államok Kereskedelmi Tengerészeti Akadémiájára (USMMA), Long Island északi partján lévő Kings Pointba. Azért őt választották, mert csak 70 kilométerre volt Patchogue-tól. Az amúgy is nehéz feladat, ez a veszteség hívás, még nehezebb volt, mivel számára ez volt az első. Több telefonálás után megtudta, hogy nem egyedül fog cselekedni, miközben végrehatja a kötelességét. Robert Coyle fregattkapitány, a USMMA főlelkésze, és Chad Muse korvettkapitány a kaliforniai Haditengerészeti Különleges Hadviseléstől el fogják kísérni a Murphy családhoz.

2005. június 29., szerda, Haditengerészeti Különleges Hadviselési Parancsnokság (NAVSPECWARCOM), Coronado, Kalifornia

Míg a Murphy család tette a dolgát, az Aszadabad környéki akció miatt a kaliforniai NSW-nél az élet minden volt, csak normális nem. 05.30-kor Todd DeGhetto fregattkapitány hívást kapott az irodájában egy nem biztosított vonalon. Egy helikopter lezuhant Afganisztánban, mondták neki. Három embere talán rajta volt. Úgy egy órával később védett vonalon felhívta Tom Carlson sorhajókapitány, a Hármas NSW Csoport parancsnoka, megerősítve a helikopter lezuhanását, az elesettek személyazonosságát, és hogy három embere eltűnt a terepen. Közben a hír eljutott Larry Lasky sorhajókapitányhoz, a NAVSPECWARCOM törzsfőnöke műveleti és tervezési helyetteséhez, hogy a Vörös Szárnyak hadműveletből a „számbeli főlényben lévő erővel harcérintkezésben álló” emberek mentése lett. Korábbi jelentésekből tudta, hogy a 4 fős SEAL egység erős támadás alá került, korlátozott ellátással, megszűnt híradással, és valószínűleg meneküléssel vagy az ellenség előli kitéréssel próbálkozott, gyorsan ereszkedve a meredek sziklákon. Több helikopterből álló gyorsreagálású erőt (QRF) mozgósítottak a csapat kivonására, de a QRF-et szállító Chinook 47E helikoptert megsemmisítette feltehetőleg egy rakéta páncéltörő gránát (RPG), és a többi helikoptert a bevetés megszakítására utasították. A jelentéseket a harcterületről és a helikopter géptörésének helyszínéről egy pilóta nélküli MQ-1 Predatorral készített videofelvételből és digitális fényképekből rakták össze.

A hosszú évek tapasztalatával rendelkező Lasky számára nem tartott sokáig rájönni, hogy a dolgok nem mentek jól. E korai jelentések alapján Lasky sorhajókapitány javasolta, hogy a Válság Akcióközpont kezdje meg a folyamatos működést annak érdekében, hogy folyamatosan tájékoztassa a helyzetről Joseph Maguire ellentengernagyot. Akkoriban Maguire Bryan D.

Brown tábornoknak jelentett, az Egyesült Államok Különleges Műveleti Parancsnoksága (USSOCOM) parancsnokának, amely minden haderőnem különleges műveleti erőit (SOF) irányítja és koordinálja a floridai Tampában lévő MacDill Légierő Bázison.

Az összecsapás híre gyorsan terjedt. Csendes-óceáni idő szerint 08.00-kor a NAVSPECWARCOM Műveleti Központjában Ray Major fregattkapitány, a hadműveleti tiszt, értesült róla, hogy a SEAL egység minden tagját és a mentőhelikopteren lévőket DUSTWUN-nak (szolgálati hely holléte nem ismert) nyilvánították. Szolgálatban volt Chad Muse korvettkapitány is, aki a hadműveleti tiszt helyettese volt, miután visszatért egy 7 hónapos iraki turnusból. Rögtön megismerte Murphy sorhajóhadnagy és Daniel R. Healy első főaltiszt nevét. Muse dolgozott Murphy-vel, amikor mindketten az Egyes SEAL Szállító Jármű Csapathoz (SDVT-1) voltak vezényelve a hawaii Pearl City-be, és amikor Michael a hadműveleti tisztjeként szolgált a 2002-es közel-keleti Korai Győzelem kiképzési gyakorlaton. Major fregattkapitány utasította Muse-t, hogy készüljön az utazásra a családsegítő ügyeletes tiszttel (CACO).

A Haditengerészeti Különleges Hadviselés rendkívül szoros és zárt közösség. Gyakori eljárás olyan CACO tiszt kijelölése, aki ismeri vagy a tengerészt vagy a családot. Muse korvettkapitány számára ez ki nem mondott eskü és szent kötelesség volt, mert Murphy és ő egyaránt SEAL csapatparancsnokok voltak, egy testvériség tagjai, elit harcosok közösségének tagjai, akik számára a „csapat” szó nem csak egy szó vagy szlogen, hanem a létük leglényege. Amikor meglátta Michael nevét a listán, tudta, hogy New Yorkba fog menni, és elkezdett felkészülni a katonai pályafutása legnehezebb feladatára. Az utasítással, hogy lépjen kapcsolatba Widenhofer sorhajóhadnaggal, mielőtt felkeresi a Murphy családot, Muse elindult, hogy megválaszolja a család számára a nem bizalmas műveleti kérdéseket.

Long Island, New York

17.00-ra Maureen már telefonhívásokat kapott otthon, köztük Heathertől egyet, aki szinte hisztérikus volt. Pánikba esve számolt be Maureennek a próbálkozásairól, hogy információhoz jusson a San Diegó-i NAVSPECWARCOMON keresztül. Zaklatott volt, mert azt mondták neki, nem szolgálhatnak információval, mivel ő és Michael nem voltak házasok.

– Heather, nem tudunk semmit. Ne vonj le semmilyen elhamarkodott következtetést. Michael korábban is volt bevetésen és nem hallottunk semmit a Haditengerészettől – mondta Maureen, próbálva nyugtatni.

Azonban sem Heathert, sem Maurent nem nyugtatta meg a beszélgetésük. Igazából Maureen később megjegyezte, hogy Heather hívása csak fokozta az aggodalmát, miközben a híreket nézte Johnnal, aki hazaért az uszodából.

A munkanap végén Dan csendes estére készült a Long Island-i Medford városában lévő otthonában. Ő és Maureen, akitől 1998-ban elvált, még nem beszéltek a nyugtalanító hírekről. Mivel semmi konkrét nem volt Michaellel kapcsolatban, nem volt mit tenni, mint figyelni a helyi és országos hírvételeket, ahogy az afganisztáni összecsapással kapcsolatos információk egyre részletesebbek lettek. Noha egyértelműen nyugtalan volt, Dan továbbra is kitartott a hite mellett, hogy Michael Irakban volt, amikor az ajtajánál megjelent Heather, még mindig feldúltan a helikopter lezuhanásának híréből. Dan nyugtalanul elővette Michael és csapata fényképét és megmutatta Heathernek.

– Látod, sivatagi gyakorló van rajtuk. Michael Irakban van – mondta, talán legalább annyira saját maga meggyőzésére, mint a lány megnyugtatóására.

De Heather nem győzte meg.

– Mi van azokkal a hegyekkel a háttérben? – kérdezte.

Nem ő volt az első, aki megkérdőjelezte Dannek a fotó helyszínébe vetett hitét – a barátja, Anthony Moncayo, a Hadsereg alezredese két héttel korábban kérdőjelezte meg Dan hitét.

– Vannak hegyek Irakban, főleg Észak-Irakban, Moszul közelében – felelté szándékosan nyugodt hangon, próbálva nem fokozni a lány aggodalmát, de hiába. Heather pillanatokon belül úton volt Maureenhez. Dan kezdte osztani a lány aggodalmát, különösen azután, hogy a hírekből megtudta, a halottak SEAL-ek voltak.

Heather csatlakozott Maureenhez és Johnhoz, akik nyugtalanul nézték a híreket. Ahogy az anyja és Heather egyre jobban figyelték az Afganisztánból jövő híreket és egyre levertébbek lettek, John is nyugtalanabb lett. Amikor Heather hazaindult, megadta Maureennek a telefonszámot, amivel korábban próbálkozott, azt remélve, neki több szerencséje lesz, és kap információt Michaelről. Maureen azonnal telefonált. Kedvesen üdvözölte egy nő, aki felvette a telefont.

– Mrs. Murphy, ismerem a fiát és nagyon jó ember – jelentette ki a hölgy, miután Maureen azonosította magát. – Csak azt akarom, hogy ezt tudja. Most kapcsolom önt.

De a Haditengerésztől továbbra sem volt hír.

21.00-kor folytatódott a jelentések több hírcsatornán, de Maureen nem hallott semmi hivatalosat a Haditengerésztől. Ekkorra Muse korvettkapitány megérkezett San Diegóból. 23.30-kor Maureen és John még mindig nem hallottak semmit.

– Nem hallottunk semmit, úgyhogy ez jó, igaz? Ha nincs hír, az jó hír – mondta Maureen Johnnak, miközben felmentek a lépcsőn a hálószobájukba. John egyetértett és dolgozni kezdett a számítógépén, de annak ellenére, hogy semmi hivatalosat nem hallottak a Haditengerésztől, aggódott.

Körülbelül 10 perccel később Maureen, a hívő római katolikus végzett az esti imájával, átöltözött és az ágya mellett állt, amikor meghallott egy autót bejárni az utca túloldalán lévő Astoria Szövetségi Takarékbank parkolójába.

Az ágya feje feletti nyitott ablakon át három ajtót hallott nyitódni és csukódni. A nehéz nyári éjszaka sötét csendjében a hang gyorsan terjedt, visszaverődve a környező házakról, a lágy szellő segítségével, ami meglebbentette a függönyöket. Pusztán rémület hasított belé, ahogy megdermedt a félelemtől. John is hallotta a kocsisajtókat, lement a földszintre és megállt a hallban. Az anyja mozdulatlanul állt a szobájában, hideg verejték öntötte el, miközben a szíve zakatolt a mellkasában és levegő után kapkodott.

Az amerikai katonaság egyik tagjának anyjaként nagyon jól ismerte az értesítési eljárást. Habár képes volt állva maradni, nem tudott mozdulni. Megbénította a félelem, és remélte, hogy azok, akik kiszálltak a kocsiból, nem jönnek az ajtajához, hanem talán csak egy szomszédos családot látogatnak meg – vagy talán hazaérő szomszédok voltak. Egy örökkévalóságnak tűnő idő után széttépte a csendet az ajtócsengő fülsiketítő hangja; John és Maureen megrémültek a hangtól, visszarázta őket a valóságba.

– John, ne nyisd ki az ajtót – mondta Maureen, de túl késő volt. Már az ajtónyitás lassú folyamatában volt, amikor meghallotta az anyja könnyörgését.

– Anya, három haditengerész tiszt van itt, veled akarnak beszélni – mondta komor, ideges hangon.

Eddigre Maureen átöltözött és lement a lépcsőn. Láthatóan remegett és már izzadság borította. Látta a díszegyenruhás tiszteket a külső üvegajtó másik oldalán, az egyenruháikon csillogott a réz a veranda fényében. Muse korvettkapitány és Coyle fregattkapitány sötét egyenruhában voltak, míg Widenhofer sorhajóhadnagy a nyári fehér uniformisában.

Maureen azonnal meglátta a SEAL Szigonyt Muse egyenruháján. Mielőtt a férfiak egy szót szólhattak volna, hátratántorodott, a térdei megrogytak és felsikított:

– Nem!

John gyorsan reagált, és megfogta az anyját, nehogy elessen.

Coyle atya rögtön próbálta megnyugtatni.

– Most csak annyit tudunk, hogy Michael eltűnt – mondta Maureennek. – Nem tudunk semmi mást. Michael eltűnt.

Maureen először Coyle atyát nézte rémulten néhány másodpercig, majd vett egy mély lélegzetet, mielőtt bocsánatot kért és behívta a férfiakat. Mindhárom férfi levette a sapkáját, ahogy beléptek. Coyle atya volt az, aki bemutatta magát, Muse-t és Widenhofert. Miután mindenkit beteretelt a nappaliba, Coyle Maureenre fordította a figyelmét, aki láthatóan remegett és besegítette a szobába. Ott bízta, hogy üljön le, de Maureen túl ideges volt, és állva maradt. A látogatói mind kifogástalan úriemberek és hivatásos katonák voltak, állva maradtak, amíg Maureen bocsánatot kérve meg nem kérte őket, hogy foglaljanak helyet. Mindegyik megköszönte, de állva maradtak Maureen közelében, ahogy John is.

– A helikopter, igaz? – kiáltotta John. – A helikopter.

– Nem – felelte Coyle atya higgadtan. – Michael nem volt a helikopteren. Földi feladaton volt és pillanatnyilag annyit tudunk, hogy ő és a csapata eltűnt.

Ezután Muse röviden beszámolt a Michaelhez fűződő szakmai kapcsolatáról, majd nagy vonalakban elmondta a feladatot, amit Michael vezetett és válaszolt Maureen kérdéseire. Coyle atya ismét megpróbálta leültetni Maurent, aki ismét udvariasan elhárította. Mind állva maradtak, míg Coyle atya mindenkivel elmondott egy imát.

Az ima után Widenhofer alaposabban bemutatkozott és tájékoztatta Maurent, hogy Michael apjával is fel kell vennie a kapcsolatot. Maureen tisztába tette a gondolatait, visszaterelte magát a jelenbe és felhívta Dant, aki otthon volt, csak 10 perc autóra.

– Danny – mondta szándékosan lassú és nyugodt hangon –, itt van a Haditengerészet, és azt mondják, Michael eltűnt Afganisztánban. Akarod, hogy átküldjem őket hozzád?

A megdöbben Dan csak kiáltani tudott:

– Mi?

Miután Maureen még lassabban elismételte, Dan gondolatai rögtön visszaugrottak a Heatherrel korábban folytatott két beszélgetésére. Arra kérte Maurent, tartsa ott a három embert, és mondja el, hogy elindult. Kevéssel múlt éjfél.

Út közben felhívta a hűgát, Maurent és férjét, John Bogenschutz-ot.

– Hallottál a helikopterről, ami lezuhant Afganisztánban? – kérdezte a hűgától.

Maureen igennel felelt, és nyomban éberebb lett, ahogy észlelte a feszültséget Dan hangjában.

– Michael Afganisztánban van... nem volt a helikopteren, de bevetésen volt és most eltűnt. A Haditengerészet Maureen házában van, és most oda tartok.

Maureen beszámolt a férjének a telefonbeszélgetésről. Mindketten nagyon aggódtak. Néhány perc csend és a plafon bámulása után világos volt Maureen számára, hogy nem tud elaludni. Aggodalommal és reményvesztettséggel tele nézett a férjére.

– Hát, ez nem fog menni – mondta neki. – Nem fekédhettek csak itt. Szerintem át kell mennünk.

Perceken belül kocsiban és úton voltak.

Miközben Maureenhoz hajtott, Dan újra és újra elismételte magában a Heatherrel folytatott aznapi beszélgetéseit. Bekanyarodott a felhajtóra, ráta-posott a fékre, üresbe tette a sebességváltót, miközben kinyitotta az ajtót, aztán kiugrott, és egyetlen mozdulattal becsukta. A kocsiajtó csukódását hallva mindhárom haditengerész tiszt felállt és a bejárati ajtóra nézett, épp mielőtt Dan berontott rajta és bement a nappaliba.

Muse korvettkapitány elismételte ugyanazokat az információkat, amiket korábban közölt Maureenel és Johnnal, majd bemutatta Widenhofer sorha-

jóhadnagyot és Coyle fregattkapitányt. A Murphy család némi vigaszt nyert a szavaikból és felcsillant a remény. Úgy vélték, megerősítés nélkül mindig van remény. Widenhofer éppen befejezte, amikor megérkezett John és Maureen Bogenshutz, és Widenhofer ismét elmondta az ismert információkat.

A támogató hálózat gyülekezése

00.30 körül Maureen felhívta Heathert és családját. Heather telefonált a nővérének, Eileen Hillicke-nek az észak-karolinai Wilmingtonba. Eileen, aki Michael keresztanyja volt, helyet foglalt az aznapi első járatra. Maureen felhívta szomszédjait és közeli barátait, Tony és April Viggianót, valamint Joe és Benilde DeCabót, akik percekben belül megérkeztek, továbbá az unokatestvéreit, John és Linda McElhone-t. Linda Maureen legközelebbi barátja és bizalmasa volt.

Telefonált az unokahúgainak is, Cathy-nek, aki Ohióba járt egyetemre, Colleennek, aki otthon volt New Hampshire-ben, és Kelly-nek, aki a közeli Huntingtonban lakott, Long Islanden. A Murphy család különösen közel állt a lányokhoz, mivel ők nevelték őket, miután az apjuk, Billy Jones, Maureen öccse meghalt rákban. Cathy és Colleen azonnal elindultak Long Islandre, míg Kelly egy órán belül megérkezett.

A három haditengerész tiszt és a családtagok Murhpy-ékkel maradtak a következő három órában, csak 03.30 után távoztak. Ez idő alatt Coyle atya több alkalommal imát mondott mindenkivel. Habár a szobában lévők közül nem mindenki volt katolikus, mind keresztények voltak, és imádkoztak, hogy legyen meg az Ő akarata; hittek benne, hogy az Ő akarata vonatkozik Michael biztonságos hazatérére azokhoz, akik szerették. Muse megadta a családnak a szállodája címét, a szobaszámát és a szoba telefonszámát, valamint a saját mobiltelefonszámát, és mindhárom tiszt megígérte, hogy később reggel visszajönnek. Dan is hazament, de a Murphy család egyik tagja sem sokat aludt azon az éjszakán.

Mire mindenki visszatért az otthonába vagy a szállodájába, Michael helyzete továbbra is ismeretlen volt, de egy valami világos volt: a Murphy és Duggan családok kiterjedt – katonai és civil – támogató hálózattal voltak megáldva, egy támogató rendszerrel, ami szükséges és kitartó lett az első híreket követő napokban. Az érkezők erős bátorítása után Maureen végül beleegyezett, hogy felhagy a köré gyűlők érzelmi igényeinek kielégítésére tett próbálkozásaival, és hagyja, hogy elkezdjék maguk kielégíteni az igényeiket, valamint Dan és John igényeit.

MÁSODIK FEJEZET

Virrasztás a vitézért

Elesnek – vagy szó szerint, vagy jelképesen – és el kell kapnod őket. Ebben a munkakörben nem menthetem meg az életét. Annyit tehetek, hogy elkapom a családot, amikor elesnek.

– STEVE BECK ÖRNAGY, családsegítő ügyeletes tiszt
Egyesült Államok Tengerészgyalogsága

2005. június 30., csütörtök – július 1., péntek

Miután néhány órát aludt, Maureen 08.00 körül felhívta O’Callaghanéket. Jimmie és Owen O’Callaghan, akik Patchogueban éltek, életmentők voltak Michaellel, és a legjobb barátok. Emlékezett rá, hogy Michael azt mondta neki, ha bármi történne vele, hívja Owent és Jimmie-t, hogy ők majd „gondoskodni fognak mindenről.” Húsz percen belül megérkeztek.

Mint ígérték, 09.00 körül megérkezett a díszegyenruhás Muse korvettkapitány és Widenhofer sorhajóhadnagy, akik a nap további részében maradtak. Muse gyakran telefonált a NAVSPECWARCOM-nak, bár a hívások többsége nagyon rövid volt. Míg Muse a NAVSPECWARCOM-mal tartotta a kapcsolatot, Widenhofer a televíziós hírek között kérdésekre válaszolt Murphy-ék sok családtagjának és barátjának. Murphy-ék információban, bármilyen információban reménykedve a médiára hagytakoztak, annak ellenére, hogy hajlamosak meg nem erősített információt valóságként közölni. A Haditengerészet viszont csak olyan információt adhatott, amit megfelelően megerősítettek.

A Murphy család követte a Haditengerészet tanácsát, és minden sajtóérdeklődést a Haditengerészet Tájékoztatási Hivatalához irányítottak. Maureen, aki mindig figyelmes volt mások szükségleteire, ragaszkodott

hozzá, hogy Muse és Widenhofer másnap kényelmes utcai ruhában jöjjenek vissza; mindketten beleegyeztek. A NAVSPECWARCOM délelőtti felhívása után Muse elmesélte, hogy legalább két helikopter válaszolt Michael segítség kérésére, SEAL-eket szállítva. Az egyik helikoptert eltalálta egy RPG, míg a másik kénytelen volt megszakítani a bevetést, és Michael csapattal nem volt további kapcsolat.

Miután megérkezett a munkahelyére, Beth Risottót felhívta Jimmie O'Callaghan, aki elmondta neki Michael helyzetét. Mivel Beth közeli barátja volt Heathernek, felhívta, de kérdeznie sem kellett, máris tudta, hogy Heather ismerte a helyzetet. A munkahelyéről a Duggan családhoz ment Mount Sinai-ba, ami Patchogue-val szemben van, Long Island északi oldalán, és egész héten ott maradt.

Másnap a Murphy család elkezdte mentálisan feldolgozni az információt, amit kaptak, és elfogadni a tényt, hogy a lehető legrosszabb hír jöhetett. O'Callaghanék átvették az elsőprő számú telefonhívás, személyes üzenet és adomány fogadásának feladatát; de minden erőfeszítésük dacára ki volt zárva, hogy nyomon kövessék mindazokat, akik telefonáltak vagy adományt küldtek, vagy élelmiszert adtak be. Az ebédlőben az asztal teljesen megtelt gyümölcskosarakkal, a nappali pedig tele volt csokrokkal és virágkosarakkal. A konyhai asztal és pult törődő személyek és cégek élelmiszer adományaival volt tele. Ahogy az országos és nemzetközi sajtó fokozta a tudósítást az afganisztáni eseményekről, a helyi média táborot vert a Murphy család házánál. Mount Sinai-ban, a hírműsorok között, Beth és Heather sétákat tettek és „Murph” sztorikat mesélgettek, és minden este betértek Murphyékhez.

2005. július 2., szombat

Miután beszélt a NAVSPECWARCOM-mal, Muse korvettkapitány elmagyarázta a Murphy családnak, hogy a Haditengerészet egyetlen iránysvádót követ, ami lefelé halad a hegyen.

– Akkor ez a SEAL-eknek jó, vagy a Murphy családnak? – kérdezte puhatolózva Maureen.

– A Murphy családnak – felelte óvatosan Muse.

Bár mindketten kicsit megkönnyebbülve lélegeztek fel, tudták, hogy a megkönnyebbülés csak átmeneti volt. Maureen Danhez fordult, ahogy rájöttek, hogy nyilván csak egy túlélő van.

– Nem Mike az – jelentette ki. – Nem Mike az. Ki van zárva, hogy egyedül ő kerüljön elő.

Dan és Maureen rájöttek, hogy Michael jelleme és tisztessége nem hagyja, hogy ő legyen az egyedüli túlélő. Tudták, hogy feláldozná magát, hogy lehetővé tegye valaki másnak, hogy az egyetlen túlélő legyen, de Michaelben egyszerűen nem volt benne az, hogy egyedül ő kerüljön elő.

Muse elmagyarázta, hogy Michael és csapata lesállításban volt érintett. Miközben Dan és Maureen a kapott információt dolgozták fel, Dan visszaemlékezett a katonai kiképzésére és Vietnamra, és megkérdezte, hogy Michael csapata került lesállításba, vagy ők hajtották-e végre a lesállást. Tudta, hogy ha Michael csapata hajtotta végre a lesállást, akkor a helyszínt és a környezetet maguknak kedvezően választották ki – éjszaka, megfelelően állásokat és egyéb harcászati előnyöket. Ha ők sétáltak lesállításba, az nem jó. Dan és Maureen tovább imádkoztak a legjobbjért, de kezdtek felkészíteni magukat a legrosszabbra, ahogy a helyzet súlya és realitása egyre világosabb lett.

Dél körül Andrew Bisset sorhajókapitány, egy harminchét éves SEAL veterán, és Michael SEAL mentora telefonált, hogy meghívja Michaelt a közeledő nyugdíjas búcsúztatójára, a connecticuti Grotonba. A család nem fogadta a hívását; azt hitték, a sajtó egy újabb tagja próbálta elérni a család egyik tagját telefonon. Bisset, aki jól ismerte a családot, zavart volt. Tudott az afganisztáni helyzetről, de azt nem tudta, hogy Michael érintett volt benne.

2005. július 3., vasárnap

Ismét nagyon keveset aludva a család elment a Robert O'Connell atya által tartott reggeli misére a Kármel-hegyi Miasszonyunk katolikus templomba. Különleges imákat mondtak Michaelért, a csapataért és az egész Murphy családjáért. Elsőprő támogatás-kifejezést kaptak a megjelent több mint 1200 hívőtől. A misét követően Dan és Karen elmentek Heatherékhez. A Haditengerészet korábban már elküldte Jim Quattromani sorhajóhadnagyot, hogy maradjon a Duggan családdal. Míg ott voltak, Heathert telefonon felhívta Marcus Luttrell bátyja, Morgan, aki kijelentette:

– Marcus-t meglőtték! Marcus-t meglőtték!

A hír lesújtotta Heathert. Jim átvette a telefont Heathertől és ő folytatta a beszélgetést Morgannel. Morgan nem adott semmilyen további információt Michaelről vagy a csapat bármelyik másik tagjáról. Ez nem került el Jim vagy Dan figyelmét, akik csak egymásra néztek, de nem mondtak semmit. Dan beletörődött az elkerülhetetlenbe, de mentálisan összetört maradt. Mint ügyész, hozzászólt ahhoz, hogy a tényeket nézze, elemezze és logikai sorrendbe rendezze őket, logikus következtetést elérve. Ez egy egyszerű, világos folyamat, amit sok éve csinált. Apaként azonban nem tudta rávenni magát a neki mutatott tényekből történő logikus következtetésre. Ez elképzelhetetlen volt.

Miután visszatértek Maureen házába, és az ott összegyűlt közel száz családtaghoz és barátához, Dan és Karen megismételték az előző napi rutint. Állandó imádkozó virrasztást tartottak, miközben a családtagok és barátok váltásokban dolgoztak és imádkoztak. Kora délután bejelentették, hogy tengerészgyalogosok kimentették Michael csapattársát, Marcus Luttrellt, és

nyilvánosságra hozták a helikopteren meghalt SEAL-ek és Night Stalkers katonák nevét.

Bisset sorhajókapitány ismét telefonált, de Maureen ezúttal fogadta a hívását, és néhány kérdés után meggyőződött, hogy az „igazi” Bisset sorhajókapitány volt az. Beszámolt neki Michael helyzetéről, és a sorhajókapitánynak eltartott néhány másodpercig, hogy összeszedje a gondolatait. Biztosította, hogy Michael jól ki volt képezve, és ha valakinek sikerülhet, az Michael. Maureen egyetértett. Habár a család szellemileg és fizikailag kimerült, az imák folytatódtak. Egy ponton Dan húga, Maureen észrevett egy rózsafüzért a bátyjánál, ugyanazt a rózsafüzért, amit az anyjuk használt, amikor Dan harminc évvel korábban megsebesült a vietnami dzsungelben.

2005. július 4., hétfő

14.00 körül a család a CBS-re kapcsolta a televíziót, amikor értesültek róla, hogy a hírek szerint két halott SEAL-t megtaláltak Afganisztánban. A család megkérdezte Muse-t, aki azonnal felhívta a NAVSPECWARCOM-ot. Muse elmondta nekik, hogy a jelentett információt nem erősítették meg, és hogy a Haditengerészet szerint „valaki elhamarkodta a dolgot.” Dannek és Maureennek már rettenetesen szükségük volt információra, és a Haditengerészet figyelmeztetése ellenére elkezdtek jobban odafigyelni a sajtójelentésekre, mivel látszólag több információval rendelkeztek, dacára a média hírnevének, miszerint meg nem erősített és szenzációhajhász információkat közölnek tényként.

Azonban az első jelentések után nem volt semmilyen további hír vagy információ a két SEAL-lel kapcsolatban. Maureen kiborult, hangot adott az aggodalmának, hogy Michael és a többiek „súlyosan megsérülhettek és elvéreznek, és nincs senki, aki segítene rajtuk. Nem akarom, hogy Michael egyedül heverjen ott, vérezve és kínlódva. Valakinek segítenie kell azoknak a fiúknak.”

Dan kezdett azon tűnődni, hogy tényleg meg nem erősített információ kiadásáról volt-e szó, de ez kevés hatással volt az erősödő pesszimizmusára. Miközben fokozta a néma imáit Michaelért, elkezdett Maureenért is imádkozni, aki láthatóan a szellemi és fizikai megpróbáltatás jeleit mutatta. Habár a család és a barátok továbbra is optimistán beszélgettek, Dan és Maureen egyaránt tudatosan kezdték elfogadni azt, amit elkerülhetetlennek hittek, lévén hatodik napja, hogy Michael és csapata tűzbe kerültek. Beth és Heather visszatértek Mount Sinai-ba, míg Widenhofer sorhajóhadnagy hazament a Queens-i lakásába a feleségéhez.

Az elkerülhetetlen

23.00 körül Muse megejtette a szokásos késő esti hívását a NAVSPEC-WARCOM felé. Ez a hívás más volt. Dan tudta, hogy Muse szokásos rutinja szerint kiment az udvarra, telefonált, aztán 3-5 percen belül bement vissza és jelentette, hogy nem volt új információ. Ez az este más volt.

Miután 1-2 perce tartott a beszélgetés, Dan látta, hogy Muse elsétált a fasor végéig, és az út szélén állt, hosszú beszélgetésbe mélyedve. Dan kiment a verandára, hogy figyelje a még 20 percig tartó beszélgetést. Dan tudta, hogy ez nem jó hír volt, és próbálta gondolatban felkészíteni magát a legrosszabbra.

Miután befejezte a telefonálást a NAVSPECWARCOM-mal, Muse rögtön felhívta Widenhofert és elmagyarázta a helyzetet. Michael Murphy elesett. Mint a CACO, Widenhofer arra kérte Muse-t, várjon, amíg megérkezik a család tájékoztatására. Látva, hogy Dan a verandán áll, Muse elmagyarázta, hogy Dan figyelje, és hogy nem mehet vissza a házba és nem mondhatja el, amit tud. Mindketten egyetértettek, és Muse letette. Miután tájékoztatta a feleségét a hírről, Widenhofer felvette az egyenruháját a gyors és érzelmes útra a Murphy családhoz.

Muse vett néhány mély lélegzetet, majd sok magában beszélés közben visszaindult a ház felé lehajtott fejjel, kétségbeesetten keresve a megfelelő szavakat, miközben közeledett Danhez.

– Nem! – kiáltotta Dan – Nem hagyom, hogy elmondja, amit el kell mondania. Nem!

– Mr. Murphy, nagyon sajnálom.

A szellemileg és fizikailag kimerült Dan kezdett elsétálni, de pár lépés után megfordult és Muse-hoz fordult.

– El kell mondania Maureennek. Én nem tehetem; így is elég már, amin átment.

Muse bólintott, és belépett a házba. Dan tovább járkált az udvaron, és átment az utcán a bank parkolójába, amit magas fakerítés vett körül. Muse a konyhában találta meg Maurent. Fizikailag és szellemileg kimerültnek látszott. Felnézett Muse-ra a nagyon fáradt kék szemeivel. A korvettkapitány szíve elszorult, miközben megérintette Maureen karját és azt mondta:

– Mrs. Murphy, nagyon sajnálom, de Michael nem élte túl.

Maureen térdai azonnal elgyengültek, ahogy a gyomrában egy elviselhetetlen szűrő fájdalomtól elakadt a lélegzete. Megrándult és hátradólt a hűtőnek. Muse fogta meg, nehogy összeessen. Körülbelül tíz másodperc után visszanyerte az önuralmát és feltartotta a kezeit.

– Nem – mondta. – Ha Michael nincs itt, akkor egy jobb helyen van. Nincs egyedül és többé nincsenek fájdalmai és nem vérzik.

Nem voltak könnyek – még nem.

Michael halálának híre azonnal elterjedt a házban. John hallotta az érzelmes kiáltásokat és belépett a konyha előtti folyosóra. Akkora volt a tömeg, hogy nem látta az anyját és nem látott be a konyhába.

– Mi történt?

James és Thomas Allmer, John unokatestvérei megölelték és azt mondták:

– Úgy sajnálom, ember.

John azonnal rádöbbsent a bátyja sorsára. Kábultan megfordult, lassan végigment a folyosón és kilépett a hátsó ajtón. James és Thomas követték a teraszon lévő vörösfenyő asztalhoz, ahol annyi órát töltöttek Michaellel az évek során lazítva és beszélgetve. Felidézte azokat az éveket, amikor bálványozta a bátyját, és hogy hogyan vigyázott rá és védte mindig, hogyan vonta be számos tevékenységbe, például úszásba, életmentősködésbe és társasági eseményekbe, és hogyan vitte el egy hétre a Pennsylvanai Állami Egyetemre, amikor Michael ott tanult, és „csajmágnes”-ként használta.

Az utca túloldalán, a parkolóban Dan üvöltött a csillagoknak:

– Olyan rohadtul igazságtalan az élet!

Dühödten és csalódottan ütötte a fakerítést újra és újra, egyedül a gondolataival, miközben állandóan könnyek folytak az arcán.

Miután Johnt bevitték, Dan húga, Maureen, Dant kezdte keresni. Michael jegyese, Karen kiment a bejárati ajtón, és meglátta a kerítést öklöző és üvöltő Dant. Átment az utcán és hallotta az összefüggéstelen beszédét. Dan nem válaszolt a figyelme felkeltésére tett többszöri kísérletére. Észrevette, hogy vér csepegett Dan kezeiről és a rózsafüzérről, amit fogott.

Dan húga, Maureen látta, ahogy Karen a ház felé vezette Dant. Figyelte, ahogy Dan odament a kukához, felemelte a fedelét, beledobott valamit, aztán a ház felé indult. Miután Dan és Karen bementek, Maureen kiment és kiöntötte a kukát a felhajtóra, átnézte a szemetet és felvette a rózsafüzért.

A Manhattanen keresztüli sietős út után Widenhofer sorhajóhadnagy 45 percen belül megérkezett. Miután bement a házba, azonnal kifejezte részvétét Maureennek és Johnnak, és Dant kereste, aki ekkor a hátsó teraszon volt több másik családtaggal. Meghallva Widenhofer hangját, Dan azt mondta:

– Nem akarok beszélni Jeff-fel, nem akarok beszélni Jeff-fel!

Widenhofer elnézte a kirohanást és kifejezte részvétét, majd adott egy kis időt Dannek, hogy folytassa a gyászolást.

Percekkel azután, hogy közölte a lehető legrosszabb hírt, Muse telefonált a Duggan családnak. Dan Duggan, Heather apja, aki Mount Sinai rendőrfőnökeként szolgált, fogadta a hívást az emeleti telefonon, Heathertől távol. Heather és Beth a földszinten szorgoskodtak, a konyhában, takarítva és készülődvé, hogy nyugovóra térjenek az idegölő bizonytalanság újabb éjszakájára. Ahogy az apja lejött a lépcsőn, Heather és Beth felé fordultak. Látva az arca vörösségét és az arcán leguruló könnyeket, mindketten tudták. Miután Dan közölte vele a hírt, Heather felsikoltott és a konyha padlójára omlott, uralhatatlanul zokogva.

Röviddel azután, hogy Dugganék értesültek a hírről, megérkeztek Michael barátai, Jay Keenan, James Emmerich, valamint Jimmie, Owen, Sean és Kerri O'Callaghan. Beth kiment eléjük, míg Heather a konyha padlóján maradt a szülei karjában, képtelen volt beszélni a látogatókkal. Beth megállapíthatta, hogy mindenki sírt, és a valóság abban a pillanatban leülepedett. Csak leült a felhajtóra és sírt. Ahogy a csoport lassan közeledett, mindenki tudta, hogy az élet megváltozott mindegyikük számára, és többé sosem lesz ugyanolyan.

Közel egy óra sírás és a Michaellel töltött sok szép idő emlékeinek megosztása után Jay Kennan, Jimmy, Owen, Kerri, Beth, Heather húga, Brianne, és Jim Quattromani hátramentek Dugganék teraszára. A következő órákban tovább sztorizgattak Michaelről és a „régis szép időkről”. A gyászuk közben megünnepelték Michael életét.

Az egyikük elkezdett mesélni egy történetet, amit Michael különösebben kedvelt. És akkor eleredt az eső, és mind nevettek. Szerintük Michael így hagyta abba velük a történet elmesélését. Amint abbahagyták a beszédet, az eső elállt. De a nevetés hamarosan elnémult, és Michael halálának valósága kezdett leülepedni. Mind tudták, hogy milyen szerencsések voltak, hogy ismerték Michaelt.

2005. július 5., kedd, Dover Légierő Bázis, Delaware

Másnap kora reggel Muse és Widenhofer elmagyarázták, hogy Michael és Danny Dietz maradványait megtalálták, de Matt Axelson még mindig nem volt meg. Michael és Danny maradványait SEAL-ek kísérték az afganisztáni Bagram repülőtérrel a németországi Landstuhlban lévő Landsstuhl Regionális Egészségügyi Központba, egy amerikai katonai kórházba, majd a Légierő díszőrségének kíséretében szállítják az Egyesült Államokba. A gép terv szerint körülbelül délután öt órakor fog leszállni a Delaware-i Dover Légierő Bázison.

Mivel hitték, hogy Michael tudni fogja, hogy a családja vele van, Murphy-ék azt kérték, hogy Doverben fogadhassák a gépet. Habár a családok általában nem jelentek meg az érkezésekkor, Muse és Widenhofer megtették a szükséges előkészületeket. John és Maureen Bogenschutz felismerték, hogy sem Dan, sem Maureen, sem John nem volt olyan fizikai és lelki állapotban, hogy maguk tegyék meg a 400 kilométeres utat, és ragaszkodtak hozzá, hogy ők vigyék el őket Doverbe. Murphy-ék beleegyeztek. Kora délután Dan, Maureen és John elindultak Doverbe Bogenschutz-ék szabadidőautójában, Widenhofer és Muse kíséretében. Mint kiderült, a késések megváltoztatták a gép érkezésének idejét tíz és tizenegy óra közöttre. Mind találkozott egy tábornokkal, a Dover Légierő Bázis parancsnokával és egy lelkésszel, aki elmagyarázta a folyamatot, miután a gép megérkezik, és hogy

Michael maradványait nem lehet New Yorkba vinni, amíg minden katonai dolog, például a temetési előkészületek és a papírmunka nincs elvégezve.

Patchogue-ban a sajtó kiszállt Maureen házához, ahol Sharon McKenna, Cohalan bíró titkárnője és Karen fogadták a végtelen telefonhívásokat. Több tucat sajtós kamera, furgon és ember gyűlt össze az udvaron. A sajtó több tagja házról-házra járt, próbálva megszólaltatni valakit. Nem tudtak mikrofonvégre kapni senkit, de egy szomszéd, Lance Marquis azonosította Michael egy évkönyvi fényképét. Lance felhívta Dant, és beszámolt neki a sajtóáradatról, és Dan arra kérte, hogy közölje a médiával, a család másnap 10.00-kor sajtótájékoztatót fog tartani Maureen házában.

Hozzávetőleg 22.00-kor a család a tábornokkal és a lelkésszel a Légierő buszán kimentek a betonhoz, és az éppen megérkező géptől körülbelül 10 méterre álltak meg. A gép oldalajtaja kinyílt, és láthatták a Légierő díszőrségét, amely körülvette bent a zászlóval letakart koporsót. Helyére emeltek egy emelőgépet. A Légierő kísérete tisztelgett, majd lassan felemelték a koporsót és a gépre helyezték. Ismét tisztelgtek, és visszamentek a gépbe. Miközben könnyek folytak az arcukon, Dan Maureenhez fordult.

– Maureen, ott a fiunk – mondta.

Béke legyen veletek... és veled is

Ahogy Michael maradványai földet értek, Maureen elképzelte magában, hogy Michael feláll a fehér díszegyenruhájában, odalép hozzájuk, megöleli őket, és azt mondja: „Itthon vagyok.” Ugyanakkor, mint amikor Maureen „látta” Michaelt közeledni, Danen nyugalom és béke lett úrrá. Azonnal Maureenhez fordult, aki azt kérdezte:

– Érzed ezt?

Mindketten elismerték a nyugalom érzését, ahogy John is. Dan később leírta a pillanatot: „Olyan volt, mintha Michael megérintett volna minket, olyan nyugodt érzés volt... és olyan szokatlan. Olyasmi volt, amit korábban soha nem éreztem... olyan volt, mint ez az igazi érzelmi pillanat... ez az előérzet... ez a nyugalom... ez az aggodás, és aztán, épp amikor Michael földet ért, másodperceken belül elborított minket ez az első nyugalom és béke.”

Maureen szerint: „Olyan volt, mint egy megnyugtató tapasztalat, amelyet soha nem éreztem addig. Olyan volt, hogy el tudtam képzelni, hogy amikor Michael koporsója földet ért, ő feláll, odajön hozzánk, megölel minket, és azt mondja, »Oké, már itthon vagyok«. Nem tudom elmondani, milyen vigasztaló volt számomra az a pillanat... mindnyájunk számára.”

A Haditengerészet díszőrségeként négy tengerész masírozott Michael koporsója felé, tisztelgtek, és a várakozó mentőautóba helyezték a koporsót, ami lassan elhajtott a bázis másik végén lévő Charles C. Carson Központba, a Temetkezési Ügyekhez. Ahogy a kedvenc könyvében, *A Tűz kapuiban*

Steven Pressfield megfogalmazta, Michael P. Murphy sorhajóhadnagy nem a pajzsával tért haza, hanem a pajzsán, „mert a harcos sisakot és mellvértet a saját védelmére hord, de pajzsot az egész vonal biztonságáért. Van egy erő a félelem mögött. Sokkal erősebb, mint az önfenntartás.”

Miután a mentőautó elment, mind visszaszálltak a Légierő buszába, továbbra is érezve a békét és nyugalmat. Amikor elfoglalták az üléseiket, a Légierő lelkésze, aki hallotta Dan és Maureen megjegyzését, megkérdezte:

– Mikor érezték ezt?

Dan és Maureen egymásra néztek és beszámoltak és érzéseikről, aztán a lelkész válaszolt.

– Tudják, ez nem ritka eset. Nem tudom elmagyarázni, de néhány család, aki idejön, ugyanezt érzi. Azoknak, akik nem spirituálisan gondolkodnak, nehéz elmagyarázni ezt.

Dant és Maureent vigasztalta a tény, hogy más családok is részesültek ugyanolyan vigaszban, amit az imént megtapasztaltak.

Michael bosszúja

Ahogy mind beültek a buszba, az nem volt hajlandó elindulni. A tábornok rendkívüli nemtetszésének adott hangot a balszerencsés hajózó felé, aki ismételten próbálta elindulásra bírni a buszt. A Murphy család nevetett, mert Michaelnek mindig mechanikus kihívást jelentettek a kocsik.

– Ez nem a hajózó hibája, ez Michael bosszúja, amiért ilyen nagy ügyet csináltunk a hazajöveteléből.

A család végül hazaért, míg Muse korvettkapitány és Widenhofer sorhajóhadnagy Doverben maradt, hogy koordinálják a szállítást és temetést Maureen nagybátyjával, Eddie McElhone-nal, aki a Long Island északi partján lévő Kings Parkban a Clayton Ravatalozó tulajdonosa és vezetője volt.

2005. július 6., szerda

Néhány óra szükséges pihenő után Dan, Maureen és John találkoztak a sajtóval. Hat tévéállomás és az írott sajtó negyven-ötven tagja zsúfolódott össze az udvarban. Dan, az ügyész, hozzászólt a sajtó és a tömeg kezeléséhez. Ő beszélt a család nevében, míg Johnt és Maureent némileg megijesztette a sok vakító lámpa, a mikrofonok, és a bekiabált kérdések. Dan elmagyarázta, hogy a Dover Légierő Bázison voltak, amikor a fiuk maradványait visszahozták az Egyesült Államokban. A sajtótájékoztató után a média néhány tagját behívták a házba, hogy lefényképezzék Michael képeit. A sajtó tagjai általában nagyon együttérzőek és támogatóak voltak a családdal. De a családnak volt egy fájdalmas tapasztalata. Egy operatőr meglátta a nappali kanapéja fölötti nagy fapalcon Michaelnek a tiszti iskola avatásán készült

képét. Hogy az üveg csillogása nélkül fényképezhesse le, a padlóra helyezte a képet, hogy derékszögből fényképezze le. Maureen elsápadt, és a szájára tette a kezét, miközben könnyek folytak az arcán.

– Ne, ezt nem teheti! – kiáltott Dan. – Nem akarjuk a fiunk képét a padlón.

Az operatőr bocsánatot kért és elmondta, hogy nem akart tiszteletlen lenni, de ez szükséges a jó képhez. Ismét megpróbált fényképezni, de Dan gyorsan felvette a képet a padlóról.

– Nem érdekel; a fiunk képét nem teszi a padlóra.

Visszatette a polcra, Maureen nagy megkönnyebbülésére.

Dan tájékoztatta Muse korvettkapitányt, hogy a lehető leghamarabb New Yorkba akarták hozatni Michaelt, mivel nem akarta a fiát egyedül hagyni egy hullaházban. Később aznap délután Murphy-ék találkoztak Eddie McElhone-nal. Eddie részvételjesen elmagyarázta a szertartás és a temetési előkészületeit. A család visszautasította a Haditengerészet felajánlását, hogy az Arlington Nemzeti Temetőben hantolják el Michaelt, és úgy döntöttek, hogy a Calverton Nemzeti Temetőben temessék el, körülbelül 25 kilométerre Patchogue-tól. A teljes katonai tiszteletadást elfogadták a Haditengerésztől.

2005. július 10., vasárnap

Kora reggel egy konvoj indult el Doverbe, egy halottaskocsi, egy limuzin, ami Dant, Maurent és John-t vitte John és Linda McElhone-nal együtt, és egy rendőrautó, amit Dan Duggan vezetett, a feleségével, Lyndával és Heatherrel. A konvoj röviddel 09.00 előtt érkezett meg a Charles C. Carson Központba, a Temetkezési Ügyekhez. A vegyes katonai díszőrség ünnepélyesen elhelyezte Michael zászlóval letakart sűrű acélkoporsóját a halottaskocsiba, és a Delaware-i Állami Rendőrség két járőkocsija biztosított kíséretet New Jersey állam határáig. Dan a halottaskocsiban utazott, és az egész út alatt a koporsón tartotta a kezét, és beszélt Michaelhez, elmondva neki, hogy úton van haza, és leírta neki a tájat, ahol elhaladtak.

Tisztelgés egy hős előtt

Az államhatárnál a New Jersey Állami Rendőrség két járőkocsija vette át a kíséretet, és vezette a konvojt New York állam határáig. New Yorkban a hatóságok lezárták a Belt Parkway-t Nassau megye határáig, New York City egyenruhás motoros rendőrei álltak a Parkway minden bejáratánál. Ahogy a halottaskocsi közeledett, minden rendőr vigyázzba állt és tisztelgett, tartva a tisztelgést, amíg a konvoj el nem haladt. Dan és Maureen nem tudtak uralkodni az érzelmeiken. Megilletődtek a tényről, hogy teljesen idegen emberek mekkora tisztelettel voltak a fiuk iránt. Dan próbálta leírni a jelenetet

Michaelnek, de képtelen volt a könnyei miatt. Nassau megye határától a Nassau megyei Rendőrkapitányság hat járőr-kocsija kísérte őket Suffolk megye határáig és Kings Parkba, ahol további helyi rendőrautók csatlakoztak a kísérethez. Míg a ravatalozó előtt vártak, Eddie McElhone és a Haditengerészeti díszőrsége a connecticuti Plainville-ben lévő Haditengerészeti Műveleti Támogató Központból hallották a szirénákat, amikor a konvoj még több kilométerre járt.

Clayton Ravatalozó

Miután a halottaskocsi a helyére tolatott, a díszőrség tagjai, hárman-hárman a két oldalon, bevitték Michael koporsóját a bejárati ajtón és elhelyezték egy kocsin. Onnan begurították a C kápolnába, és a kétszárnyú fehér ajtó becsukódott. A koporsót a kápolna elejébe vitték, ahol a díszőrség a ravatalra helyezte. A díszőrség tagjai ezután a koporsó felé fordultak, tisztelegtek és leléptek. Ezután Eddie gyorsan előkészítette a helyiséget, egy-egy meggyújtott vörös fogadalmi gyertyát helyezett a koporsó két végére, és mindegyik mellé egy meggyújtott hosszabb gyertyát. Aztán a zászlóval letakart koporsó mögé helyezte a réz feltámadási keresztet, és egy közeli helyiségből bekísérte a családot.

Míg a család a koporsóhoz közeledett és letérdelt az imapadhoz, Eddie lassan a helyiség végébe ment. Néhány perc után Dan és Maureen hátraléptek és leültek az első sor közepére, Johnnal együtt. Nem tudták nem érezni az egész igazságtalanságát. Michael halála megsértette az élet természetes rendjét. A gyerekek temetik el a szülőket. A szülőknek nem kellene eltemetni a gyereküket.

Körülbelül 10 perc után a kápolnába kísérték a Duggan családot. Ők is letérdeltek és imádkoztak. Az imapadnál töltött néhány perc után csatlakoztak Murphy-ékhez az első sorban. A kápolna csendes volt, csak a szülők és családok halk sírása hallatszott.

Utána Dan félrevonta Eddie-t, és azt kérte, hogy láthassa Michael maradványait. Habár Dan hosszú ideje emberölésekkel foglalkozó ügyész volt, Eddie erősen ellenezte. Aztán Maureen azt kérte, hogy mielőtt megnézik, borotválják le Michael szakállát, amit az afganisztáni feladatra növesztett. McElhone finoman elmagyarázta, hogy Michael halálának módja, és a maradványai megtalálásáig eltelt idő miatt nem lehet megnézni. Továbbá elmagyarázta, hogy Michaelt szorososan letakarták szemfedővel, és az egyenruháját hozzátűzték a szemfedőhöz. A tántoríthatatlan Heather azt kérte, hogy a jegygyűrűt, amit Michaelnek vett, helyezték a kezére. McElhone vonakodva beleegyezett, ami felújította Dan vágását, hogy lássa Michaelt, vagy legalább megfogja a kezét, mielőtt eltemetik. Eddie ismét elmagyarázta, hogy erősen ellenzi ezt, és Dan végül engedett.

Amikor a család távozott a ravatalozóból, a parkolóban zászlókat lengető nagy embertömeggel találkoztak. Többen hangot adtak együttérzésüknek és támogatásuknak, sokan udvariasan tapsoltak, míg néhányan csak ünnepélyes tiszteletadásban álltak. Dan és Maureen biccentettek nekik, miközben a várakozó limuzin felé lépkedtek.

Miután a család távozott, a díszőrség tagjai elfoglalták helyüket a zászlóval letakart koporsó két végénél, és a temetésig ott maradtak.

HARMADIK FEJEZET

Temetés az elesettnek

Ez nem a vég. Ez nem egy időszak az életük végén. Ez egy pontosvessző. A történet folytatódik.

– STEVE BECK ÖRNAGY, családsegítő ügyeletes tiszt
Egyesült Államok Tengerészgyalogsága

Long Island Newsday, 2005. július 11., hétfő: Michael Patrick Murphy

MURPHY—Shdngy. Michael Patrick. Egyesült Államok Haditengerészete, Egyes SEAL Szállító Jármű Csapat, Pearl Harbor, Hawaii, a New York-i Patchogue-ból, 2005. július 4-én, Afganisztánban. Maureen T. (született Jones) és Daniel J. Murphy odaadó fia. Heather L. Duggan szerető vőlegénye. Kathleen (született McElhone) és Frank Jones és a néhai James P. és Elinor Murphy imádott unokája. Örök nyugalomra helyezés a Clayton Ravatalozó Rt-nél, 25 Meadow Road (az Indian Head Road sarkán), Kings Park, New York. Keresztény temetési mise szerdán 11.00-kor a Kármel-hegyi Miasszonyunk római katolikus templomban, 495 N. Ocean Avenue, Patchogue, New York. Elhantolás a Calverton Nemzeti Temetőben, Calverton, New York. Látogatási órák hétfőn és kedden 14.00-17.00 és 19.00-21.00-ig. Virágok helyett adományok a Michael P. Murphy ösztöndíj alapba, a Claytom Ravatalozó címén.

Temetési előkészületek

A Haditengerészet gyorsan elrendezte, hogy Michael csapata, az SDVT-1 átmenjen a hawaii Pearl City-ből. Dan beleegyezett V. Anthony Maggipinto, egy ügyvéd kollega és nyugalmazott másodosztályú altiszt kérésébe, hogy segédkezzen a misén. Maggipinto katonai ügyészként szolgálta a Long Island Haditengerészeti Ligát, és segédlelkészként a St. Philip és James katolikus templomot New Yorkban.

Ekkorra világossá vált, hogy Michael temetése a legmagasabb szinten keltette fel a Haditengerészet figyelmét. A családot tájékoztatták, hogy több zászlóstitzt (tengernagy) fog részt venni Michael temetésén, köztük Joseph Maguire ellentengernagy, a Haditengerészeti Különleges Hadviselés parancsnoka. A temetési előkészületek része volt a haditengerész tiszt kiválasztása, aki át fogja adni Maureennek Michael temetési zászlóját. Jeff Widenhofer sorhajóhadnagy elmagyarázta a szokásos protokollt, de

Maureen ragaszkodott hozzá, hogy Andrew Bisset sorhajókapitány adja át Michael zászlóját, és azt is kérte, és Michael menyasszonya, Heather is kapjon egy zászlót.

Hogy a kívánságait biztosan betartsák, Maureen felhívta Bissetet, és megkérte, hogy ő adja át a zászlót. Ez a feladat nem volt új Bisset számára, mivel egyre gyakrabban töltötte be ezt a funkciót egész New Englandben a II. világháború és a koreai háború veteránjainak temetésén. Megrázta Maureen kérése, mert büntudatot érzett, mivel ő képezte ki és javasolta Michaelt arra a szolgálatra, ami végül az életébe került. Tudta, hogy ez lesz pályafutása legnehezebb feladata.

A ravatalozóban virágok vették körül az ébenfa ravatal lábát, miközben az Egyesült Államok Haditengerészetének díszőrsége mozdulatlan maradt a kopersó két végénél. A látogatókat, ahogy beléptek a kápolnába, egy háromlábú állvány köszöntötte Michael nagy fényképével. Noha a család azt kérte, hogy kegyeletüket a Michael emlékére újonnan létrehozott ösztöndíj alapba róják le, több tucat virágcsokrot hoztak a nap folyamán, amik kitöltötték a helyiség mindkét oldalának egész hosszát, míg a többit a folyosón helyezték el, valamint egy szomszédos helyiségben, ahol további ülőhelyeket állítottak fel.

Vizitáció: 2005. július 11., hétfő

A négy vizitáció közül az elsőt 14.00-ás kezdettel tervezték, de délelőtt sor kezdett kialakulni a Clayton Ravatalozó előtt azokból, akik arra vártak, hogy lerójják tiszteletüket. Mire megnyíltak az ajtók, a sor a parkolóban az autók között, a parkoló elejénél lévő járdán és északra csaknem két háztömbig kanyargott. Helyi rendőrök irányították a forgalmat, míg negyven-ötven motoros veterán, akik Hazafias Gárdaként voltak ismertek, a parkoló mentén sorakoztak, nagy amerikai zászlókkal.

Két külön sort alkottak, az elsőt a nagyközönség tagjai számára, a másodikat pedig a közvetlen család és a katonaság tagjainak. Az érkezett nagy katonai kontingenst aktív szolgálatot ellátó, tartalékos és nyugállományú SEAL-ekből és tengerészekből állt, továbbá a többi haderőnem és a Kereskedelmi Tengerészeti Akadémia aktív vagy nyugállományú tagjaiból. Mivel Dan Suffolk megye ügyésze volt, nagyszámú bíró, ügyvéd és törvényszolga is megjelent, valamint helyi, állami és országos politikai vezetők, hogy tisztelegjenek Murphy sorhajóhadnagy élete és áldozathozatala előtt. A Murphy család három órán át fogadta a gyászolók folyamatos sorát.

A SEAL-ek érkezése

Amikor 19.00-kor folytatódott a vizitáció, Michael sok társa megérkezett az SDVT-1-től Mike Marshall korvettkapitány vezetésével a hawaii Pearl City-

ből. Köztük volt Andy Haffele sorhajóhadnagy, aki átadott Dannek egy őszinte levelet, amit ő írt. A SEAL-ek magukkal hozták Michael egyenruháit, képeit és más SEAL emlékeit, amiket a helyiség elején több letakart asztalon állítottak ki. Nagy SEAL kontingens érkezett a virginiai Little Creek Haditengerészeti Kétféltű Bázisról, továbbá Joseph Maguire ellentengernagy, a Haditengerészeti Különleges Hadviselés parancsnoka, és Joseph D. Kernan ellentengernagy, a helyettese. Miközben rövid beszélgetést folytatott Dannel, Maguire odahajolt hozzá, és azt mondta:

– Mr. Murphy, csak azt akarom, hogy tudja, szerintem a fia és az emberei nem adták könnyen magukat, mert tálib holttestek voltak szétszórva mindenhol, nyolcvannál több halott, és vérnyomok mindenütt. Ez ádáz harc volt, és nem adták könnyen magukat.

Noha akkor nem fogta fel e szavak jelentőségét, Dan rendkívül büszke volt rá, hogy Michael nem adta fel a harcot, az utolsó leheletéig küzdött az ellenséggel – a harcos haláláig, a hősi haláláig.

Hamarosan megérkeztek New York tűzoltó- és rendőrkapitányságainak képviselői, köztük az 53. kocsis/43. létra századtól. Tisztként Michael a 43. létra századot, az „El Barrio’s Bravest”-et választotta a csapata jelképének. Habár az tervezték, hogy a vizitáció 21.00-kor véget ért, a család még 22.30 után is ott volt, és több mint 2000 gyászolót fogadtak. Noha kimerültek, megrázta és megtisztelte őket a tömeg váratlan nagysága. Miután hazaértek, Dan levette a zakóját és eszébe jutott a levél, amit Haffale sorhajóhadnagytól kapott. A fizikai és érzelmi kimerültsége ellenére leült, és olvasni kezdte a levelet. Egy SEAL legbelső gondolatait tartalmazta, akit megkímélt a halál, és aki Michaelnek tulajdonította az élete megmentését. A levél vigasz volt Dan számára.

Vizitáció: 2005. július 12., kedd

Ismét korán érkezve a 14.00-ás vizitációra, a Murphy és Duggan családok fizikailag és érzelmileg kimerültek maradtak. Mire az ajtók becsukódtak délután ötkor, a családok ismét közel ezer gyászolót fogadtak. Amikor a családok megérkeztek a 19.00-ás utolsó vizitációra, a gyászolók újabb sora meghaladta a parkoló hosszát. Noha McElhone tíz órakor rögtön becsukta az ajtókat, a családok maradtak, amíg a legutolsó vizitálót is köszöntötték. Sem Dan, sem Maureen nem emlékezett még kis százalékára sem annak a négyezer embernek, akit fogadtak az előző 48 órában, de hálások voltak mindegyiknek, amiért gondoltak annyira Michaelre és áldozathozatalára, hogy időt szakítottak elfoglaltságaik között és órákat vártak a sorban a meleg és párás időjárásban, hogy megtiszteljék a fiukat.

Családi ima, 2005. július 13., szerda

Másnap, a temetés minden részletét elrendezve, a Murphy család a rövid éjszakai alvásból özönvízserű esőre ébredt, ami még jobban hozzájárult a kora nyári párásághoz. Dan korán megérkezett Maureen házába, a Clayton Ravatalozóból a limuzin kíséretében, ami arra várt, hogy elvigye a családot egy újabb menet érzelmi örvényre, ami több mint két hete kezdődött azokkal az eseményekkel, amik az afganisztáni hegyekben történtek. Azóta a gyászuk tárgya a németországi Landstuhl Regionális Egészségügyi Központból a Delaware-i Dover Légi Bázisra került, majd a New York-i Kings Parkba, és most haza, Patchogue-ba, és hamarosan a Calverton Nemzeti Temetőbe utazik, Michael utolsó szolgálati helyére és nyughelyére.

Miután megérkeztek a Clayton Ravatalozóba, egy rövid imát mondott a követlen család és a Haditengerészet jelenlevő állománya, és mind végső búcsút vettek. Dan arra kérte Eddie-t, hogy helyezze el Michael egyenruháján a Bíbor Szív érmét, amit Vietnamban kapott; Maureen egy St. Michael/Navy SEALs kulcstartót, a háza kulcsával együtt. Miután a család a várakozó járművekhez ment, a koporsót lezárták és letakarták egy amerikai zászlóval; a kék mező a fej felől, Michael bal válla fölé került. A Haditengerészet díszőrsége lassan a várakozó halottaskocsihoz vitte Michaelt. Ahogy a koporsót elhelyezték a halottaskocsiban, hangosat dörrent az ég felettük, ami addig tartott, amíg a koporsó teljesen be nem került. Dan és Maureen csak egymásra néztek. A konvoj rendőri kísérettel tette meg az utat Long Islanden át Patchogue-ba, a Kármel-hegyi Miasszonyunk katolikus templomhoz.

Keresztény temetési mise

A Patchogue-i lezárt North Ocean Boulevardon érkezett a konvoj a templomhoz, befordult a félhold alakú felhajtóra, és megállt a betonlépcső lábánál, ami a túlméretezett kétszárnyú ajtóval rendelkező jókora portikuszhoz vezetett. Az ajtó felett Szűz Mária és a gyermek nagy, színes mozaikja volt. Habár folytatódott a heves eső, a padka, a járda és a lépcső mentén a New York-i bíróság tagjai, a New York-i Tűzoltóparancsnokság tűzoltói, egyenruhás veteránok és aktív szolgálatot ellátó SEAL-ek álltak vigyázzban. A díszőrség elővette Michael zászlóval letakart koporsóját, felvitte a templom lépcsőjén és a templomi kocsira helyezték, szorosan mögötte a családdal. A gyülekezési helyen körülbelül háromszáz fős tömeg állt, amely mindkét oldalon megtöltötte a karzat lépcsőit.

A koporsólepel elhelyezése

A koporsóvivők ünnepélyesen levették és összehajtogatták az amerikai zászlót, míg a család elhelyezte a koporsón a koporsóleplet, valamint a feszületet és a rózsafüzért. A koporsólepel, a koporsóra helyezett fehér ruha, emlékeztetőként a kereszteléskor a Krisztusban élés jeleként – ahogy Michael élt – kapott ruhára, befedte a koporsót, és csaknem a padlóig ért.

A szentélyben csak állóhely volt, és a tömeg meghaladta az 1200 fős befogadóképességet. Mindenki némán állt, miközben a koporsót lassan a templom elejére kísérték, mögötte a családdal. Ahogy a koporsó haladt, a katonaság tagjai vigyázzba álltak és tisztelegtek. Csak szipogások és halk sírások hallatszottak a hatalmas templomban, az érzelem hangjait a haditengerészeti koporsóvivők acél féltalpú cipőinek szinkronizált és ismétlődő kopogása törte meg a márványpadlón.

A templom elején a díszőrség elhelyezte a koporsót, majd elfoglalta helyét a két végén, míg a tömeget leültette Robert O'Connell atya és Robert Coyle atya, a miséző papok. A bal első sorban foglalt helyet Dan, Maureen és John, Maureen szüleivel, Frank és Kathleen Jones-szal és Dan húgával és sógorával, John és Maureen Bogenschutz-cal együtt. A jobb első sorban voltak Michael unokatestvérei, Kelley, Colleen és Cathy, Michael SEAL csapattársai, Chad Muse korvettkapitány és Jeff Widenhofer sorhajóhadnagy. Ahogy kérte, Deacon Maggipinto volt a ministráns.

A katolikus misén három olvasmány van, az első az Ószövetségből, a második az Újszövetségből, a harmadik pedig az Evangéliumból. Az első olvasmányt, amit Muse korvettkapitány tartott, Dániel próféta könyvéből választották (12:1-3). Muse-t Widenhofer sorhajóhadnagy követte, aki János 3:14-16-ot olvasta fel. Az Evangélium Lukács 23:44-46, 50, 52-53 és 24:1-6-ból volt, és O'Connell atya olvasta fel. Az első eulógiát a Bíbor Szív Katonai Rend (MOPH) nemzeti parancsnoka, Robert Lichtenberger mondta el. Őt John Waggoner sorhajóhadnagy, Michael SEAL Csapattársa követte, aki érzelmesen felidézte, hogy Michaellel ígéretet tettek egymásnak, hogy amennyiben bármi történne egyikükkel, a másik beszédet fog mondani a temetésén. Soha nem gondolta volna, hogy egyszer be kell váltania az ígéretét. Az utolsó eulógiát Robert Stegman atya mondta, nyolcvannyal évesen a MOPH nemzeti lelkészeként szolgált.

Maureen, Daniel, John, Heather, Kathleen, Frank, Cathy, Colleen, Kelly, kedves barátaim az Úrban... Amikor az apja és anyja a Michaelnek nevezte, Szent Mihály arkangyal életére és feladatára szánták, aki a jó angyalokat vezette a rossz angyalok ellen, akik azt hitték, felérnek Istennel... Ilyen alkalommal, mint ez, emlékeztetnünk kell magunkat, hogy Michael nem tűnt el – csak előre ment, hogy előkészítse a helyet számunkra – hogy azt akarja, hogy mosolyogjunk a könnyeink között – tudva, hogy örökké él és még jobban szeret bennünket, mint amikor velünk volt a földön. Megtehetjük ezt, ha

emlékezünk minden egyes nap erre a három egyszerű dologra: Isten szeret minket, Isten ismer minket, és Isten megért minket.

Isten szeret minket: Ugyanaz az Isten, aki ezt az egész világot teremtette egy egyszerű szóval – az az Isten, aki ezt a világot ismét semmivé teheti – az az Isten szeret titeket. Szerette Michaelt és megadta neki az örök békességét, ahogy benneteket fog üdvözölni, amikor hazahív titeket. Fog, mert nem szűnően szeret titeket – nem számít, ha vétesz – mert Isten szeret.

Isten ismer minket: Ismeri mindazt, amit Michael tett – a szeretetét irántatok, Isten és a haza iránt. Michael szeretetét és hogy mit kínált az Úrnak – tudja, mire van szükségetek és a kezét nyújtja felétek veszteségetekben és szeretetetekben.

Isten megért minket: Ha megkérdezném mindegyikötökből, mit éreztek – mind mást válaszolnátok és azt mondanátok: „nem érted” – de az Úr belelát a szívetekbe és azt mondja: „Értem.” Végül, szerintem ha Michael ma szólna hozzátok, valami ilyent mondana:

„Azokért, akiket szeretek, és akik szeretnek engem.”

„Amikor elmegyek, eresszetek el, és hagyjatok menni, annyi mindent kell látnom és tennem, nem köthetitek hozzám magatokat könnyekkel. Legyetek boldogok, hogy annyi évünk volt. Nektek adtam a szeretetem; csak találgathattok, hogy mennyi boldogságot adtatok nekem. Köszönöm a szeretetet, amit mind mutattatok. De, most ideje egyedül utaznom. Ezért gyászoljatok egy kicsit, ha gyászolnotok kell. Aztán a gyászotokat had enyhítse a remény. Csak rövid ideig kell távol lennünk, míg letelik az élet. Ezért ha szükségetek van rám, hívjatok és jövök. Bár nem láthatok vagy érinthettek, a közelben leszek.”

„És ha a szívetekkel hallgattok, hallani fogjátok, a szeretetem irántatok szelíd és tiszta. És aztán, amikor egyedül kell erre jönnötök, mosollyal foglak üdvözölni és otthon köszönteni benneteket...”

A zászló visszahelyezése

A misét követően Michaelt lassan visszakísérték a középső folyosón a visszavonulási ének, a „Sasszárnyakon” hangjaira. A család szorosan követte, egymás kezét fogva. Dan a könnyein keresztül a bejárat felé nézett, és látta, hogy a heves eső folytatódott. Miután elérték a gyülekezési helyet, a család levette és összehajtotta a koporsóleplet, míg a Haditengerészet koporsóvivői visszahelyezték az amerikai zászlót a koporsóra, és rögzítették a helyére. Amint a díszőrség a lépcsőhöz ért, elállt az eső. A díszőrség ekkor elindult és elhelyezte Michael koporsóját a halottaskocsiban az utolsó útjára.

Gyászmenet

A 120 járműre nőtt konvoj tíz egyenruhás motoros rendőr kíséretében indult el, és négy további motoros rendőr zárta a sort különböző területekről.

Ahogy a konvoj elindult, az út két oldalán szomszédok és idegenek sorakoztak amerikai zászlókkal. A konvoj egy pillanatra megállt az Old Medford úton a ház előtt, amit Michael huszonhét évig otthonnak hívott. A Long Island gyorsforgalmi úton helyi rendőrök zártak le minden kijáratot és biztosítottak kíséretet. A Calvertonba vezető töltésúton tizenhat létrás tűzoltóautó állt az út két oldalán különböző Long Island-i parancsnokságokról, teljesen kinyújtott létrákkal, elnyúlt boltívet alkotva a minden pár létra közepéről lógó nagy, 10×15 méteres amerikai zászlóval. Egyenruhás állomány állt vigyázzban és tisztelgett, ahogy Michael elhaladt, miközben a lágy szellő úgy mozgatta a zászlókat, mintha a temetőbe tessékelte volna a konvojt.

Mivel nagy tömeg volt jelen, a szertartás nagyközönség számára nyitott részeit a legnagyobb gyülekezési területre tervezték a temető eleje közelében, míg utána a sírnál a kicsi, zártkörű szertartáson a család, a közeli barátok és az Egyesült Államok Haditengerészetének állománya vett részt. A helyi, országos és nemzetközi sajtó sok tagja volt jelen, néhányan azzal a szándékkal, hogy lefotózzanak egy gyásztól megtört családtagot. Annak érdekében, hogy megvédjék a családot az ilyen inváziótól, a katonaság aktív szolgálatú tagjainak nagy kontingense vette körül a sajtósokat, és nagymértékben korlátozta a látóterüket.

Katonai tiszteletadás

Ahogy a gyászmenet megérkezett a gyülekezési területre, a halottaskocsitól körülbelül 10 méterre volt Michael tizenkét csapattársa az SDVT-1-től, hatan koporsókísérőként és hatan koporsóvivőként. A díszlövésre kijelölt 7 fős raj vigyázzban állt a távolban, de a család látószögében maradván. Ahogy a halottaskocsi feltűnt, a hat koporsókísérő és hat koporsóvivő addig tartotta a tisztelgést, amíg a kocsi meg nem állt. A sofőr kinyitotta a hátsó ajtót, és lassan részben kihúzta Michael zászlóval letakart koporsóját. Miközben Coyle atya elfoglalta a helyét a padkán, a koporsókísérők élén, a Murphy és Duggan családok kiszálltak a járműveikből, míg a parancsnok utasította a koporsókísérőket, hogy foglalják el a helyüket a halottaskocsi mögött. Ahogy a koporsókísérők kivették Michael koporsóját a halottaskocsiból, a díszlövő alegységnek „Fegyverrel tisztelegj”-t vezényeltek.

Coyle atya a parancsnok kíséretében mutatta az utat a gyülekezési területre. Ahogy a koporsó elhaladt a koporsókísérők sorai között, mind fordultak és követték. Közvetlenül a koporsókísérők mögött volt a Murphy és a Duggan család, akiket a két nagy zöld ernyő alatt lévő székeikhez kísértek.

Miután a koporsóvivők a ravatalra helyezték a koporsót, Coyle atya megállt a koporsó fejénél. Bisset sorhajókapitány tőle jobbra állt. Miután megfelelően elhelyezték a koporsót, az egyenruhás katonai állomány befejezte a tisztelgést, míg a díszlövő alegység „Fegyvert lábhoz”, majd „Pihenj” vezényszót kapott. A koporsókísérők közvetlenül balra álltak a koporsótól, a

Murphy családdal szemben, míg a koporsóvivők egyszerre felemelték a zászlót a koporsóról, derékmagasságban tartották és kifeszítették a koporsó felett, és mozdulatlanok maradtak a szertartás további részében. Coyle atya könnyörgése után Maguire ellentengernagy és Pete Van Hooser sorhajókapitány, tiszteletbeli kötelékparancsnok, egy magas rangú keleti parti haditengerész tiszt átadták a Murphy családnak a két kitüntetést, amit Michael az afganisztáni szolgálata eredményeként kiérdemelt. Az első az Ezüst Csillag volt, a következő indoklással:

Az Egyesült Államok elnöke büszkén adja át a posztumusz EZÜST CSILLAG KITÜNTETÉST

MICHAEL P. MURPHY SORHAJÓHADNAGY
EGYESÜLT ÁLLAMOK HADITENGERÉSZETE
A következőképp tanúsított szolgálatért:

INDOKLÁS:

Feltűnő bátorságáért és elszántságáért az ellenséges erővel szembeni harctevékenységben, míg az Afganisztán Haditengerészeti Különleges Hadviselési Harci Egység különleges felderítő eleme részeként szolgált 2005. június 27-28-án. Mint az Alfa szakasz parancsnokhelyettese és a bevetésen a felderítő és megfigyelő földi elem parancsnoka, Murphy sorhajóhadnagy rendkívüli hősiességről tett tanúbizonyságot a halálos veszéllyel szemben, Aszadabad közelében, az afganisztáni Kunár tartományban. Az ellenség által ellenőrzött terület közepén, rendkívül átszegdelt terepen tevékenykedve a különleges felderítő elemét egy magas szintű koalícióellenes milícia vezető felkutatásával bízták meg, a kimélyítő közvetlen művelet feladat támogatására, hogy elfogják vagy semlegesítsék a vezetőt és megszüntessék az ellenséges tevékenységet. 2005. június 28-án az elemet koalícióellenes milícia szimpatizánsok vették észre, akik haladéktalanul felfedték a helyzetüket a milícia harcosainak. Ennek eredményeként az elem közvetlen harcérintkezésbe került az ellenséggel. Kivételes elszántságot bizonyítva, és a helyzetet teljesen megértve, Murphy sorhajóhadnagy eleme bátran felvette a harcot a milíciával, amely mind számbeli, mind helyzeti előnyben volt. A bekövetkező tűzharc számos ellenség megölését eredményezte, míg a Haditengerészet tagjai több sebesülést szenvedtek. A sebesüléseiről tudomást nem véve, és kivételes lélekjelenlétet tanúsítva, Murphy sorhajóhadnagy folytatta az ellenség támadását, további milícia harcosokat semlegesítve, amíg az ellenséges tűz halálosan meg nem sebesítette. A szabadság bajnoka, Murphy sorhajóhadnagy áldozathozatala nem lesz elfeledve a folytatódó terrorizmus elleni globális háborúban. Merész vezetői képessége, kivételes professzionalizmusa és a kötelesség iránti hű elkötelezettsége Murphy sorhajóhadnagy becsületére vált, és az Egyesült Államok Haditengerészeti Szolgálatának legrészebb hagyományait idézte.

Az Ezüst Csillag a harmadik legmagasabb katonai kitüntetés, ami az Egyesült Államok fegyveres erői bármely tagjának adományozható az ellenséggel szembeni vitézségért egy tábornok vagy zászlóstitzt javaslatára.

A Bíbor Szív következett, a következő indoklással:

AZ AMERIKAI EGYESÜLT ÁLLAMOK
MINDAZOKNAK, KIK EZT LÁTJÁK, ÜDVÖZLET:
EZ IGAZOLJA, HOGY AZ
AMERIKAI EGYESÜLT ÁLLAMOK ELNÖKE
A GEORGE WASHINGTON TÁBORNOK ÁLTAL
1782. AUGUSZTUS 7-ÉN
A NEW YORK-I NEWSBURGH-BEN MEGALAPÍTOTT
(Posztumusz)
BÍBOR SZÍVVEL
TÚNTETTE KI
MICHAEL P. MURPHY SORHAJÓHADNAGYOT
AZ EGYESÜLT ÁLLAMOK HADITENGERÉSZETÉTŐL
2005. JÚNIUS 28-ÁN
HARCTEVÉKENYSÉG SORÁN SZENVEDETT SEBESÜLÉSÉÉRT

A Bíbor Szív a nemzet legrégebbi katonai kitüntetése, a katonaság bármely tagjának adományozzák, aki közvetlen ellenséges harccselekményben megsebesült vagy elesett. Nem szükséges felterjesztés, a sebesült vagy elhunyt a harctevékenységgel érdemli ki.

A kitüntetések után Coyle atya a Zsoltárok könyve 129-130-at olvasta fel, ezt követte Szt. János 11, majd a Miatyánk. Amint Coyle atya hátralépett a koporsótól, a díszlövő alegységnek „Vigyázz”-t vezényeltek, és minden egyenruhás katonai személy tisztelgett. A hét fős díszlövő alegység tökéletes összhangban, három sortűzben huszonegy díszlövést adott le. Noha a puskasortűzek hangos dörgése megrezzentette az összegyűlteket, a jelenlévő katonai állomány nem moccant. Az utolsó sortűz után, ahogy a visszhang és a füst eloszlott, a díszlövő alegységnek „Fegyverrel tisztelegj”-t vezényeltek, míg a távolban egy kürtös belekezdett a „Takarodó” szomorú dallamába.

Az összehajtott zászló jelentése

A „Takarodó” után a díszőrség elkezdte összehajtani Michael temetési zászlóját. Az alsó sávot felhajtották, és a felhajtott élt újra felhajtották, hogy összeért a nyitott éllel. Ezután elkezdtek a háromszögbe hajtást, az összehajtott él sávot sarkát a nyitott élhez hajtván. Az első háromszög hajtás az életet jelképezte. A külső sarkot befelé fordították, hogy párhuzamos legyen a nyitott éllel, a második háromszöget formálva, az örök életbe vetett hitünket jelképezve. A harmadik hajtást a veteránjaink tiszteletére végezték,

akik életüket adták hazánk védelmében. A negyedik hajtás a gyarló emberi természetünket képviselte. Az ötödik hajtás a hazánk előtt tisztelgett, míg a hatodik azt jelképezte, ahol az emberek szíve lakik – a szívünk az, amivel hűséget fogadunk az Egyesült Államok zászlajának. A hetedik hajtás tisztelgés volt a fegyveres erőink előtt. A nyolcadik hajtás a Krisztus iránti tisztelgést jelképezte, aki a hálál árnyékának völgyébe lépett értünk, hogy elnyerhessük az örök életet. A kilencedik hajtás tisztelgés volt minden nő és anya előtt, mert az ő hitük, szeretetük és hűségük formálta azok jellemét, akik nagyra tették ezt az országot. A tízedik hajtás tisztelgés volt apáink előtt, amiért hazánk védelmére áldozták fiaikat és lányukat. A tizenegyedik hajtás Dávid királyt és Salamon király pecsétjét jelképezte, amely Ábrahám Istenét dicsőítette. A tizenkettedik hajtás az örök életet szimbolizálta, a Szentháromságot dicsőítve. A tizenharmadik és utolsó hajtás, felfelé néző csillagokkal, a nemzetünk mottójára emlékeztetett minket: „Istenben bízunk.”

Miután összehajtogatták a zászlót, Gary Lee élenjáró főaltiszt a huszonegy díszlövésből három töltényhüvelyt vitt a parancsnoknak, aki elhelyezte ezeket a zászlóban, és begyűrte a zászló végét. Az összehajtott zászló úgy nézett ki, mint egy háromszögletű kalap, ami azokra emlékeztet bennünket, akik George Washington tábornok és John Paul Jones kapitány alatt szolgáltak.

A zászló összehajtása után a felhők szétnyíltak és ragyogó fénysugár verődött vissza Michael koporsóján. Dan és Maureen egymásra néztek és sikerült elmosolyodniuk a könnyeik között.

Az Egyesült Államok elnöke nevében...

A díszőrség csapatparancsnoka átadta az összehajtott zászlót Lee-nek. Lee megfordult, és Bisset sorhajókapitányhoz ment, aki Coyle atya és Maguire ellentengernagy mellett állt. Lee a bal kezével a jobbán tartotta a zászlót, az ég felé néző csillagokkal. Aztán gyorsan átfordította a zászlót, jobb kézzel a balon, hogy a kék mező nézzen az ég felé, és mozdulatlan maradt. Bisset előrelépett, lassan tisztelgett és átvette a zászlót, jobb kézzel a balon. Lee hátralépett, tisztelgett, megfordult, és visszatért a helyére. Bisset lassan a Murphy családhoz lépkedett.

Maureen a nagy zöld ernyő alatt állt, a balján Johnnal, a jobbán Dannel. Bisset sorhajókapitány, aki érzelmileg közel állt a Murphy családhoz, megkönnyebbülve látta, hogy Maureen sötét szemüveget viselt, ami semlegesítette a szemkontaktust.

– Maureen, az Egyesült Államok elnöke és a haditengerészeti miniszter nevében, kérem, fogadja el ezt a zászlót annak jelképeként, hogy a fia, Michael, kiemelkedően és hűen szolgált a hazáját és az Egyesült Államok Haditengerészetét.

Maureen egy halkán suttogott „Köszönöm”-mel átvette a zászlót, és a melléhez szorította, ahogy egy anya tartja a gyermekét. Bisszet tisztelgett, hátra arcot csinált, és visszatért a helyére.

Eztán SEAL-ek, Jim Quattromani, Jerry Caldwell és James Westin az SDVT-1-től Heatherhez mentek, aki feketében volt, sápadt arccal, és az anyja, Lynda, és a húga, Brianne támogatták. Mindhárman vigyázzba álltak, és Quattromani, aki középen volt, a zászlót tartva a jobb térdére ereszkedett, és Heather könnyel teli szemébe nézett.

– Heather, az Egyesült Államok elnöke és a haditengerészeti miniszter nevében, kérem, fogadja el ezt a zászlót annak jelképeként, hogy a vőlegénye, Michael, kiemelkedően és hűen szolgálta a hazáját és az Egyesült Államok Haditengerészetét.

Heather az összehajtott zászlót átvéve szívtépő sírásban tört ki, ami sok gyászolóból könnyek áradatát váltotta ki. Ahogy a könnyei folytak, legurultak az arcáról a zászlóra, amit a hasához szorított.

A SEAL-ek ezután sorba álltak a koporsó két oldalán, és levették a Szigonyukat, a SEAL-ek arany jelvényét. Aztán egyesével minden ember odament a koporsóhoz, tisztelgett, a koporsóra helyezte a Szigonyát, ismét tisztelgett, majd visszalépett az alakzatba. Amikor Haffele sorhajóhadnagy elhelyezte a Szigonyát Michael koporsóján, Dannek eszébe jutottak Haffele levelének szavai. Ez az ünnepélyes ceremónia közel húsz percig tartott. Összesen harminc arany SEAL Szigony nyugodott Michael koporsóján. Coyle atya ezután elfoglalta helyét a koporsó fejénél, és levezényelte a gyászszertartást, és az áldással befejezte a nyilvános szertartást.

Otthon... végre

A nyilvános szertartás befejeztével, és miután a tömeg szétszéledt, Michael személyes barátai, Jimmie és Owen O’Callaghan, James Emmerich és Jay Kennan, Muse korvettkapitánnyal és Widenhofer sorhajóhadnaggal visszaverték Michael koporsóját a várakozó halottaskocsiba, a végső nyughelyéig vezető rövid útra, egy meghitt szertartásra, hogy megünnepeljék a földi életet, ami túl rövid, de nagyon jól megélt volt.

Amint a halottaskocsi eltűnt egy kis facsoport fedezékében, Eddie McElhone arra kérte a sofőrt, hogy álljon meg. Míg a sofőr figyelt, Eddie kinyitotta a koporsót, és Michael maradványai köré helyezte a SEAL Szigonyokat, mielőtt továbbmentek a sírhelyhez.

A rövid ceremónia után a család, a barátok és a „megözvegyült” menyasszony lassan elsétáltak lehajtott fejjel, miközben könnyek áztatták az arcukat. Néhányan visszafordultak, hogy lássák még Michael koporsóját, mielőtt elérték az autóikat; a napfény mindannyiszor visszaverődött a koporsón.

Egy emlékezetes pillanatban, ahogy Widenhofer és felesége, Jennifer, a kocsijuk felé lépkedtek, mindketten visszanéztek a sírhoz, és figyelték a

Michael koporsója felé közeledő Jim Quattromanit, aki addig a pillanatig a Murphy és Duggan családok erős oszlopa és bátorítója volt. Bár nem voltak olyan közel, hogy lássák az arcát, látták, hogy Jim Michael koporsójára tette a két kezét, majd lehajtotta a fejét, miközben a teste uralhatatlanul rázkódott percekig. Mindketten némán nézték a harcos kultúra megbonthatatlan kötelelének mélységét.

Amint mindenki távozott, Eddie lépett a koporsóhoz. Miután fáradhatatlanul dolgozott az elmúlt napokban és képtelen volt rendesen meggyászolni egy családi hőst – egy nemzeti hőst – most eljött az ő, saját személyes pillanata.

Egy utolsó üzenet Michaeltól

Amikor Dan, Maureen, Karen és Kristen a kocsijukhoz mentek, Maureen csörögni hallotta a mobiltelefonját. Az első ösztöne ez volt, hogy ne törődjön vele, de valami rávette, hogy elővegye a tárcájából. A mobiltelefon azt jelezte, hogy SMS-t kapott. Megnyomta a gombot, hogy megnyissa az üzenetet, és az „Anya, otthon épen és biztonságban” szavak jelentek meg a kijelzőn. Döbbenet ejtette el a telefont, levegő után kapkodott, és a szájához kapta a kezét. Aztán felvette a telefont és csak bámulta az üzenetet néhány másodpercig, mielőtt átadta Dannek. Egymásra néztek és a könnyeik között sikerült elmosolyodniuk.

Michael szokásává vált, hogy felhívja a szüleit vagy SMS-t küldjön, valahányszor elment New Yorkból, hogy tudassa velük, biztonságban megérkezett az úti céljához. Dan és Maureen emlékeztek rá, hogy nem kaptak üzenetet, miután Michael visszaérkezett Hawaii-ra márciusban, a kitelepülésére, ami az utolsónak bizonyult. Maureen nyilván most kapta meg azt az üzenetet. Ezek a hívő katolikus szülők, akik hitték, hogy minden okkal történik, biztosra vették, hogy Michael így tudatta velük, hogy megérkezett az örök otthonába, épen és biztonságban.

A végső szolgálati helyen

Miután Eddie befejezte az imáját, utoljára ellenőrizte a koporsót, és leeresztette a beton sírboltba. Michael P. Murphy, az Egyesült Államok Haditengerészetének SEAL sorhajóhadnagya végső nyughelyén volt. Jól kiérdemelte és rászolgált a nyugalomra, de mint SEAL, végső szolgálati helyén „állásban” maradt, a Calverton Nemzeti Temető 67-es parcellájának 3710-es sírhelyén, a nemzet 187000 további katonai hőse mellett.